

د نارنج کلاء "ناول" دوهمه برخه

Ketabton.com

لیکوال: نیک محمد "بارک"

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ډالۍ.....

دا ناول دې گران ملگري محمد داود رحمانې او خور زينب
علي ته او ټولو مينوالو ته ډالۍ وي چې هر وخت يې زما ملتيا
کړيده او زه يې تشويق کړی يم.

د کتاب په اړه

کتاب.....تیر یادونه (نارنج کلاء ۲)
لیکوال.....نیک محمد بارک
کمپوز او ډیزاین..... نیک محمد بارک
کره کتنه او نظر.....احمد مظهر درانی
کال.....۲۰۲۲ع
د لیکوال سره تماسونه.....
موبایل او واټسف: 0702110371
آیمل پته: naikbarak786@gmail.com.....

یادونه: د کاپي رایت د قانون مطابق هیڅوک دا حق نلري چي
د لیکوال د اجازي پرته د هغه کتاب په شخصي توگه استفاده،
چاپ او په خپل نوم خپور کي.

پر تیر یادونه ناول نظر

هره ژبه د هنري، ادبي، څيړنيزو، علمي ليکنو او ويناوو له مخي پر دوو (نظمي او نثري) برخو ويشل سوې ده .

ناول د شکل يا فورم له مخي د نثري اثارو له ډلي څخه دی چي د لاتیني ژبي د (نووس) د کليمې څخه اخستل سوی دی په لغت کي نوي، تازه او عجب ته وايي او په اصطلاح کی دهغو انساني جذباتو او احساساتو بيان کوي چی په اظهار يې د نورو انسانانو همدردي پيداسي، په ناول کې د انساني ژوند لوړې ژورې، موجودې وي، د انسان له پيدايښت څخه تر پايښت پورې چې کوم واقعات پېښېږي د ټولو تصويرونه د خپل فن، سکالو (موضوع) گرځوي، د ناول دنيا د حقيقي دنيا په شان د زمان او مکان او په نړۍ کې دپېښو د رښتينوالي پر بنا ولاړه ده .

حاضر منثوري اثر (تېر یادونه) د گران ملگري او ورور غوندي دوست ښاغلي نیک محمد (بارک) شپږم ناول دی. تاسو که چيري د ښاغلي بارک صاحب دا ناول او تېرو ناولونه ولولئ دا به له ورايه درک کړئ چي ددې ناول ليکنه نسبت تيرو ناولونو ته د جذابيت، د ليکني د اصولو، فصاحت و بلاغت او ورته نورو ادبي ښکلاوو له اړخه درنه ده. ناول د لنډي کيسې برعکس هم اوږد وي او هم

زیات کرکټران لري خو ښه ناول هغه دی چي پر لوستونکو و نه غمېږي او لوستونکی له ځانه سره د پېښي صحنې ته یوسي. بارک صاحب دا اصول ډېر ښه مراعت کړي دي او له زیاتو سختو، پېچلو او جنجالي لغاتونو یې ډډه کړې.

د کتاب له منځه یو نمونه یې:

• سردار خان وویل: ددې مکتب او شاوخوا مځکه یې د دولت وه چي بیا ما ځني رانیول اوس ددې مکتب مځکه زما ملکیت دی دا مځکه چي کله د دولت وه هغه وخت یې اشرف خان ته د مکتب جوړولو اجازه ورکړي وه اشرف خان دا مځکه د دولت څخه نه وه رانیولي اوس چي کله ما رانیول نو زه ددې مکتب په مځکه چي هر څه کوم هغه زما کار دی خو باید...

که چیري د کتاب له هره کونجه یوه بیلگه را واخلو او وې لولو دا احساس به راته پیدا سي چي زه (لوستونکی) باید مخته ولاړ سم او د موضوع تر اخیږه ځان خبر کړم. که چیري د ناول له منځه یو صفحه هم ووايو دې ته مو اړ باسي او تشویقوي مو چي باید ناول له پیله شروع کړم او یا به یې لوستلو ته همداسي ادامه ورکوم.

دا حالت خپله په ځان کي د ناول جذابیت او ښایسته والی ښکاره کوي .

په پای کي یو ځل بیا ښاغلي بارک صاحب ته ددې کتاب (ناول) مبارکي وایم او د خدای (ج) له درباره ورته د نورو ادبي و فرهنگي هڅو د دوام او توفیق غوښتونکی یم.

ادب او احترام

احمد مظهر درانی

نیټه ۷/فبروري/۲۰۲۲

د ليکوال خبري

د پاک او لایزال خدای جل جلاله په ستر نامه

د الله جل جلاله ډیر شکر ادا کوم چي د خپلی مورنی ژبي د خدمت یو بل توفیق یې هم راکی او گرانو مینوالو ته می یو بله ناچیزه تحفه وړاندي کړل،

تیر یادونه ناول چي د نارنج کلاء ناول دوهمه برخه ده د مینوالو د بیا بیا غوښتنو پر اساس د څو میاشتو په جریا کي پوره او سرته ورسول که څه هم زیات مصروفیات وه خو د مینوالو غوښتنه می پر مخکې نسوای غورځولای خدای دي وکي چي دا زموږ تکلیفونه بي ځایه نسي ولاړ او دا ناول د مینوالو د خوښي وړ وگرځي او د ټولو مینوالو او ادیبانو څخه هیله کوم چي په ناول کي زما اشتباهات راته په گوته کي تر څو زه یې په راتلونکو ناولونو کي اصلاح کم شاید زما ناولونه ډیر اشتباهات ولري ولي چي یو خو بنده یم او بنده بي خطا نه وي او بل دا چي زه د ناول او ادبیاتو د قوانینو څخه ناخبر یم ځکه چي زما مسلک ادبیات نه بلکي طبابت دی نو ځکه د ادیبانو همکاري ته سخته اړتیا لرم هیله ده چي د اشتباه د اصلاح کولو لپاره راسره په لوړو اړیکو کي چي د کتاب په پیژندگلوی کي مو لیکلي دي راسره په تماس کي سی او د نورو مینوالو څخه هیله کوم چي راته مزاحمت ونکي ځکه چي په اتلایڼ ډول زما د ناولونو او لیکونو مینوال تر دوه سوه پینځوس ۲۵۰۰۰۰ زرو پوري رسیدلي دي چي په دي کي هره ورځ په سلگونه مینوال میسجونه او تلفونونه کوي چي یو خو یې په کارو کي راته مزاحمت جوړ کړی وي او بل نه

هم ليکنه ځني کولای سم زه مو هره کله او هر مینوال ته په
خدمت کي یم خو که کم خدمت نه وي نو د بي ځايه تماسو
څخه جداً معذرت غواړم.

په درنښت

نيک محمد بارک

تیر یادونه

کله کله دي يو څوک ډیر یادیري خو دومره ليري در څخه تللی وي چي پسي ور رسيدل ناممکينه وي داسي ويل کيږي صفا زړونه يو او بل ته تماس سره لري که هر څومره ليري هم يو سره ته يي یاد که دهغه به حتماً یاد سې مور مي وای په يو خپلوی کي رښتینی او وفاداره اوسه ډیر به مات سي خو يو ورځ به تر ځان ډیر وفاداره او رښتینی دوست پیدا کي.....د صحرا څو خلک چي يو ځوان او يوه ځوانه ښځه هم ور سره وه په بازار کي يي د نابلدو پڅير شاوخوا کتل او روان وه داسي معلومیده چي په کوم چا پسي گرځي ځواني ښځې خپل ځوان خاوند ته وويل: سحره ډیره سترې سوم يو څو شيبې به استراحت وکو،

خاوند يي وويل: سمدې گرانې زه به بابا ته ووايم،

سحر خپل پلار او نورو کلیوالو ته وويل: بابا روحيله سترې سويده يو څو شيبې به استراحت وکو،

پلار يي وويل: سمدې زويه خو دې لیونی ته ما وويل چي زموږ سره مه راځه خو دې ويل يا زه هم د هغه په پیدا کولو کي در سره ځم شاید د نس کوچني يي سترې کړي وي،

دوی ټول د یو روغتون مخته کښینستل خو څو شیبې وروسته د روغتون چوکیدار راغلی او دوی ته یې وویل چې ددې ځایه ولاړ سئ!

تر څه خبرو وروسته خبره لفظي جنجال ته ورسیدل او په جنجال سره اخته سول څو شیبې وروسته د روغتون مخته موټر راتیریدی چې دا جنجال ته ودریدی او یو انجلی ځني راکښته سوه او چوکیدار ته یې وویل: څه خبره ده؟

چوکیدار وویل: اغلي دا خلک د روغتون مخته ناست وه ما ورته وویل چې ددې ځایه ولاړ سئ دوی جنجال راسره کوي،

ځوانې انجلی کلیوالو ته وویل: څه خبره ده بابا؟

د سحر پلار وویل: لورې موږ د لیري صحرا څخه د یو چا په لټه راغلي یو دا اُمیدواره ښځه هم راسره ده هغه سترې سوه نو ځکه موږ د استراحت لپاره دلته کښینستلو ستاسو چوکیدار ددې پر ځای چی موږ ته یې د اوبو یا بل مناسب ځای ست کړی وای خو دی جنجال لا راسره کوي او ددې ځایه مي ولاړوي،

ځوانې انجلی وویل: دده پر ځای زه بخښه غواړم بابا زه راځی تاسو زما میلمستون ته هلته به ښه په استراحت ستړیا لیري کئ.

د سحر پلار وویل: نه لور کی مننه ژوندی اوسي،

ځوانې انجلۍ وویل: نه نه هغسي نکېري تاسو به حتماً زموږ میلماڼه
کېږی!

بیا د روغتون مشري چوکیدار ته وویل: دوی میلستون ته راوله!

چوکیدار وویل: سمده اغلي،

وروسته ټول کلیوال د روغتون میلستون ته ولاړل او هلته یې ښه
خدمت وسو څو شیبې وروسته د روغتون مشره هم میلستون ته
راغلل او تر سلام او روغې وروسته یې کلیوالو ته ځان ور
وپیژندی او ورته ویویل: زما نوم مسکان ده او ددې روغتون مشره
یم، بیا یې روحیلې ته وویل: د څو میاشتو اُمیدواره یې؟

روحیلې وویل: دا مي دریمه میاشت ده،

مسکان وویل: نو ته باید پر ځان ډیر پام وکړي داسې کمه مجبوره
وه چې ته دلته راغلي او گرځیدلي؟

روحیلې وویل: موږ د یو چا په پیدا کولو پسې راغلي یو،

مسکان وویل: ایا هغه کوم څه در څخه وړي دي که څنگه؟

روحيلې وويل: هو هغه زموږ زړونه وړي دي هغه زموږ خوشحالي وړي دي ما او سحر هغه سره يو ځای کړو هغه زموږ او زموږ د کليوالو سره بيله کوم عوض اخيستلو مرسته کول هغه يو ډير نیک ځوان وو روحيلې د هغه په باره کي ډيري خبري وکړي کله چي د روحيلې خبري خلاصې سوې نو مسکان موسکي سوه او بيا يي وويل: علي!

په دې سره د ټولو کليوالو سترگي د حيرانيه راپورته سوې او بيا ټولو په حيراني وويل: هو هو همدا علي يادوو ايا ته هغه پيژني؟ مسکان وويل: هو علي نو څوک هيرولای سي،

د سحر پلار د ځايه راولاړ سو او مسکان ته يي وويل: لورې موږ په هغه بي عقل پسي ډير گرځيدلې يو درځه ژر مو ور وله چي هغه موږ د ځان سره بوځو!

ددې خبرې په اوريدو د مسکان تر سترگو اوښکې راغلي، د مسکان د اوښکو په ليدو کليوال او روحيله ډير حيران سول بيا د سحر پلار وپوښتل: څه وسوه لورې؟

مسکان تر څو شيو ژړا وروسته د سحر پلار ته وويل: تاسو کښيني بابا درته وایم،

کله چي کليوال مسکان ته متوجې سوه نو مسکان د علي په کيسې شروع وکړه او ويويل: د نن څخه څو کلونه مخکې هغه په لومړي ځل ما وليدی په هغه ورځ زه او څو د پوهنتون همصنفیانې مو د رخصتۍ په ورځ د اوبو يو رود ته تللې وو زه او همصنفیانې مو د رود پر شاوخوا گرځيدلو او ساعتيری مو کوی چي يو دم زما پښه ښوی سوه او لاندې د اوبو يو لوی ډب ته ور ولويدم لکه څنگه چي زما اوبازې نه وه زده نو ځکه اوبو به لاندې کښتې ته کښولم خو ما به د لاسو په حرکت سره کوبښن کوی چي ځان لاندې نه پرېږدم زما همصنفیانو نارې او د کمک لپاره چغې وهلي ځکه چي د هغو هم اوبازې نه وه زده چي زه يي د اوبو څخه راکښلې وای، څو شيبې وروسته زه د لاسو او پښو د ډير حرکت څخه سترې سوم او نور مي د وس او طاقت څخه ووتل چي ځان وژغورم نو ځکه اوبو د ځانه سره ليرې يو خواته کش کړم چي کله مي د ژونده اميد وختی او اوبو لاندې کړم نو په دي وخت کي نابره يو ځوان په اوبو کي دننه په مخه راغلی او ماته را نيږدي سو زه يي تر لاس ونيولم او د اوبو سرته يي راپورته کړم، لکه څنگه چي د اکسيجن د نشتون او ډيرو د پښو او لاسو د حرکاتو لکبله زه ډيره سترې سوې وم نو ځکه مي په هغه پسي ځان تينگ ونيوی او خپل لاسونه

مي د هغه په غاړه کي ور واچول هغه چي زه دومره وارخطاء او بيريدلې وليدلر او د هغه په غاړه کي چي مي لاس ور واچوی نو هغه موسکي سو، د هغه موسکا دومره اغيزناکه وه چي زما خخه يي بيره هيره کړه او د هغه په خيهره کي مي خپلې سترگې بنځي کړي، خو شيبې وروسته موږ دواړه د اوبو ژۍ ته را ورسيدلو هغه زه تر اوږې ونيولر او يوې غټې ډبرې ته يي کښينولر او ماته يي وويل: اغلي تاسو ښه ياست؟

ما تر څه ټوخ او ژورې ساه وروسته ورته وويل: هو ښه يم،

وروسته هغه زما د حالت د معلومولو لپاره زما پر تندې لاس ونيوی د هغه لاس چي کله زما پر تندې ولگيدی نو ما ډير د ارامۍ او سکون احساس وکی او د زړه خخه مي ټوله بيره ووتل بيا هغه راته وويل: پر ځان دي پام کوه،

هغه هيڅ داسي خبره ماته نه ده کړي چي زه دي دا احساس وکم چي هغه پر ما احسان کړيدی، خو شيبې وروسته هغه زما خخه روان سو ما د شالخوا ورپسې ږغ کړه: ستا نوم څه دی؟

هغه ودریدي تر شايي راته وکتل او په موسکا يي وويل: علي،

ما ورته وويل: علي مننه چي زه دي وژغورلر،

ما لا د علي خواته کتل چي په دي وخت کي يو شه ليري زما
همصنفيانو نارې کړي چي هلی هلی هغه ده مسکان،

کله چي هغوی را ورسیدی نو راته ویویل: مسکان د خدای شکر
دی چي ته مو پیدا کړي،

ما په موسکا د علي خواته اشاره کول چي ووايم چي ده وژغورلر
خو چي کله مي د علي خواته وکتل نو ډیره حیرانه سوم ځکه چي
هلته هیڅوک نه وه او نه هم ليري څوک معلومیده بیا مي
همصنفيانو ته ویویل: که هغه ځوان نن نه وای نو زه به مو ژوندی
نه وای لیدلې،

زما همصنفيانو ویویل: کم ځوان مسکان؟

ما ورته ویویل: هغه علي نومیدی کله چي مي په اوبو کي د ژونده
امید وختی نو خدای پاک هغه راواستوی او زه یي وژغورلر خو نه
پوهیږم دلته ولاړ وو چي یو دم څنگه ورک سو لکه چي ډیر یي
تلوار وو،

د مسکان همصنفيانو ویویل: د خدای شکر دی چي ته وژغورل
سوې که نه پلار به دي قیامت جوړ کړی وای،

مسکان وویل: تاسو خو به بابا نه وي خبر کړی؟

د مسکان یوې همصنفي په پریشانی وویل: موږ ډیرې وارخطاء سوې وو نو ځکه مو ستا پلار خبر کړی،

مسکان وویل: اوه زما خدایه بابا به مي بیا خومره ورتې،

کله چي مسکان او همصنفيانې يې پوهنتون ته را ورسیدي نو د مسکان پلار د وخته د مسکان پوهنتون ته راغلی وو او د مسکان په لیدو ډیر خوشحاله سو او ژر يې په غیږ کي ونیوله او بیا يې پر تندې ښکل کړه او وویل: اوه زما خدایه شکر دی چي ته ښه يي،

بیا د مسکان پلار په درد او غوسه د پوهنتون ریس ته وویل: ما نه وه درته ویلي چي زما بيله اجازې مسکان هیڅ ځای مه پرېږده؟

د پوهنتون ریس وویل: صاحبه خو مسکان ټینگار کوی سر زورې يې کول ما څه کړي وای بیا رخصتې هم وه ټول محصلین میلو ته ووتل،

د مسکان پلار په غوسه د پوهنتون ریس ته وکتل او بیا يې مسکان ته وویل: هغه هلک څوک وو؟

مسکان وویل: نه پوهیږم بابا ما نه پیژندی،

پلار يي وويل: ايا هغه ددي پوهنتون وو که د بل ځای وو؟
مسکان وويل: يا بابا ددې پوهنتون نه وو او هغه ما هلته په اول
وار وليدی،

پلار يي وويل: که دي بيا وليدی ورته ووايه چي زما سره وويني
هغه ماته هغه څه راکړي چي زه يي هيڅ بدل نه لرم خو بيا هم مننه
به ترې وکم،

مسکان وويل: سمدې بابا،

د مسکان پلار د مسکان څخه رخصت واخيستی او د خپل دفتر پر
خوا روان سو کله چي دفتر ته ورسیدی نو مرستيال ته يي وويل:
څه نوی خبر؟

مرستيال يي وويل: صاحبه هغه ستاسو د کلي د کوچنيانو مکتب
چي تاسو جوړ کړیدی د سردار خان نفرو بيا د مکتب مدير ته
اخطار ورکړی وو چي بايد د مکتب څخه خپل شيان ټول کي او
مکتب ور خالي کي،

د مسکان پلار اشرف خان وويل: اوف خدايه نه پوهيرم ددي بي
عقلانو او ناپوهانو خلکو سره څه وکم حکومت ته مي هم

موضوع وړاندي کړل او د دوی شکایت مي ورته وکی خو هغو هم هېڅ مرسته نه را سره وکړل فیصله يي د دوی په ګټه کول ځکه چي سردار خان وکیلان را نیولي دي نه مي هلته پر کراره پرېږدي او نه مي د تجارت په میدان کي پر کراره پرېږدي دده مقصد مکتب نه دی بلکې هغه زموږ او د دوی د نیکونو دوښمنې پالل دي را سره،

مرستیال يي وویل: صاحبه الله ته يي پرېږده الله مو ويني چي ستاسو مقصد د هیواد د بچیانو په پوهه باندي روزل دي الله حتماً زموږ د مرستې لپاره کوم څوک را استوي،

اشرف خان د غم ساه وکښل او وویل: نه پوهیږم څه وکم صبر مي هم نور تمام سو او په وسه مي هم څه نه ده ور سره پوره سبا به کلي ته ولاړ سو او یو وار بیا به څو مشران سره را ټول کو کیدای سي د هغوی خبره ومني،

سبا ته په کلي کي مجلس جوړ سو او اشرف خان د کلي څو مشران او سپین بریږې خلک راټول کړل تر څو دوی موضوع حل کي، څو شیبې وروسته سردار خان راوړسیدی او وکیلان هم ور سره وه مجلس پیل سو د کلي یو مشر وویل: ګوره سردار خانه ته خو پوهیږي چي دا مکتب دی دلته کوچنیان زده کړي کوي تر څو یو

روښانه راتلونکی ولري سبا به په همدې زمور او ستاسو په کلي کي
بیرته موږ ته خدمت کوي د اشرف خان يي کور ودان چي د مکتب
يي په خپلو پیسو جوړ کي نو ته يي ولي ناحقه وړانوي؟

سردار خان وويل: ددي مکتب او شاوخوا مځکه يي د دولت وه
چي بيا ما ځني رانيول اوس ددي مکتب مځکه زما ملکيت دی دا
مځکه چي کله د دولت وه هغه وخت يي اشرف خان ته د مکتب
جوړولو اجازه ورکړي وه اشرف خان دا مځکه د دولت څخه نه
وه رانيولي اوس چي کله ما رانيول نو زه ددي مکتب په مځکه چي
هر څه کوم هغه زما کار دی خو بايد د مکتب مځکه ماته را
وسپاري دا زما قانونې حق دی که يي نه مني دا دي د ښار لوی لوی
وکیلان زما سره را سره دي دوی به درته ووايي چي دا زما حق دی
که نه؟

وروسته وکیلانو هم خبرې وکړي د وکیلانو تر خبرو وروسته
مشرانو او اشرف خان هم ډیر بحث وړ سره وکی خو سردار خان
هیڅ نه منل بيا اشرف خان وويل: گوره سردار خانه ستا دوښمني
زما سره ده دا مکتب منځته مه پکښي راوړه که دوښمني سرته
رسوي نو زما سره يي ورسوه نو دي مکتب څه بد در رسولي دي،

سردار خان فکر وکی چي هسي نه د مشرانو ومخته کښته راسم نو
 ځکه يي ورته وويل: اشرف خانه زما او ستا دوښمني جلا موضوع
 ده او دا جلا موضوع ده اوس دا زما حق دی چي په هر ډول وي دا
 محکه زه صفا غواړم که نه نو زه خپله بيلدوزر راولم او په چپه
 کوم يي،

اشرف خان په دي سره ډير خوابدی سو او د پريشانه يي سر لاندي
 وځړوی، سردار خان چي کله خبرې وکړي نو د مجلس څخه ولاړ
 سو او روان سو په دي وخت کي يو چا ناره وکړه چي ودریږی!
 په دي سره سردار خان او ملگري يي ټول ودریدل او اشرف خان
 سر راپورته کی او پر خپل ځای ودریدی، برغ د اشرف خان د شاه
 له طرفه يو چا وکی نو ځکه ټولو هغې خواته وکتل د خلکو په
 مينځ کي يو څوک را روان وو کله چي را ورسیدی نو علي وو ټولو
 حيران حيران ورته کتل ځکه چي د دواړو خواوو دا لومړی ځل
 وو چي علي يي لیدی کله چي علي مجلس ته را ورسیدی نو سردار
 خان ورته وويل: څه خبره ده ځوانه چي موږ دي ودرولو؟

علي وويل: تاسو ددي مکتب د ورانولو هيڅ حق نه لری،

سردار خان و اشرف خان ته وويل: ولي اشرف خانه په لويانو کي دي لکه چي نور وس او طاقت نسته چي دا کوچنيان دي رامخته کړه،

په دي خبره سره د سردار خان ټول ملگري په خدا سول وروسته سردار خان روان سو خو علي بيا ورپسي ږغ کړه: گوره خانه که ونه ودريدي نو بيا به ټول عمر په زندان کي په ناسته تير کي،

په دي سره سردار خان ودریدی او ډير په غوسه سو او علي ته يي وويل: ستا مطلب څه دی؟

علي وويل: څو د کرايې وکيلان دي پيدا کړيدي او دا ساده خلک په خطاباسي،

د سردار خان وکيلان ډير غوسه سول او بيا يي علي ته وويل: گوره ځوانه! د خولې سره دي احتياط کوه موږ د ښار تر ټولو غټ وکيلان يو موږ چي کله کومه قضيه واخلو هغه حتماً گټو زموږ فيصلې او پريکړې ته قاضي لا څه نسي ويلای،

علي موسکي سو او ويويل: نو خو دي خان به هغه قاضي هم د څو پيسو په بدلکي رانيولی وي،

په دي سره ټول ډير حيران سول او اشرف خان او كليوال يي ډير خوشحاله سول بيا علي وويل: خانه كه زه وغواړم تا او دا ستا وكيلان د ټول عمر لپاره زندان ته ليرلاي سم خو زه ستا د مشرتوب او عمر احترام كوم اوس درته وایم چي ددي مكتب د ورانولو څخه نور لاس واخله كه نه نو بيا دي په قانوني لحاظ ډير تاوانې كوم، سردار خان وويل: هغه څنگه؟

علي وويل: لومړی دا چي ته هيڅ حق نلري چي يو دولتي مخكه رانيسې دا په هيڅ قانون كي نه دي راغلي چي يو څوك دي دولتي مخكه رانيسې،

د علي ددي خبرې په كولو سره اشرف خان ډير خوشحاله سو او د ځان سره يي كرار وويل: افرین ځوانه!

بيا علي وويل: دوهم دا چي ته هيڅ حق نلري چي يو تعليمي ځای وران كي كه څه هم هغه ستا په شخصي مخكه كي هم جوړ سوی وي دا مكتب خو بيله هغه هم پر دولتي مخكه جوړ سويدي او دريم دا چي يو معلم، مدير او يو عام سړي ته د اخطار ورکولو په جرم زه پر تا دريمه قضيه هم ثبتولای سم،

د سردار خان وکیلان ډیر حیران سول او بیا یې سردار خان ته په غوږ کي وویل: خان صاحب دی چي څه وایي ټول همداسي دي که دی پر موږ قضیه خلاصه کي نو موږ د ډیر تاوان سره مخ کیدای سو اوس خو یوازې د مکتب موضوع ده که قضیه خلاصه سوه نو د ټولې محکې څخه لاس پریوله،

سردار خان د وکیلان په خبرو ډیر پریشانه او وارخطاء سو او بیا علي د سردار خان خواته ور روان سو او سردار خان ته یې په غوږ کي پټ وویل: او اخيري خبره ستا د قاچاق او د هیروینو د کاروبار په اړه هم پوره معلومات لرم که وغواړم نو پولیسو ته دي د قاچاق او هیروینو هر ځای او هر څه ور بنسیم،

سردار خان دده د قاچاق او د هیروینو د کاروبار په اوریدو سره نور هم ډیر پریشانه او وارخطاء سو او ډیر ویږیدی ځکه چي دده د غیری قانوني کاروبار په باره کي یوازې دده خاص کسان خبر وه، سردار خان علي ته وویل: ته څوک یې او دا زما په غیری قانوني کاروبار ته څنگه خبر یې؟

علي موسکی سو او وویل: زه یو عام سړی یم چي د خلکو ستونزې او د هغو سره ظلم نسیم زغملای گوره خانه زه ستا سره هیڅ دوښمني

نلرم خو ددي خلکو سره ظلم نسّم زغملای ته باید اشرف خان ته
 افرین ووایی چي هغه دومره ستر کار وکی چي په خپلو شخصې
 پیسو یې د کوچنیانو لپاره مکتب جوړ کی سبا به د یوې مریضې د
 تداوی په خاطر تر لیرې ځایه نه ځی ډاکټر به مو د همدې کلبو یو
 ځوان وي پخپل کلبو کې به مو تداوې کوي،

اشرف خان او نور کلیوال ډیر حیران وه چي دا ځوان او سردار
 خان څه سره وایی، سردار خان د علي په خبرو ډیر وپیږدی او بیا
 یې ظاهري نرموالی وښودی چي گواکې زه نرم سوم نو ځکه یې
 علي ته وویل: سمدې سمدې صبحي دی زه نور دا مکتب نه وړانوم دا
 دي پر همدې ځای وي،

علي او سردار خان د روغېړ او مننې لاسونه سره ورکړل او بیا سردار
 خان ولاړی، اشرف خان او نور کلیوال د علي خواته ور نیږدي سول
 او علي ته یې وویل: څه وسول ځوانه؟

علي موسکې سو او بیا یې وویل: نور دا مکتب هیڅوک نه وړانوي
 دا به تل پر همدې ځای وي،

په دي سره کليوال ډير خوشحاله سول او د خوشحاليه يي نارې او چکچکې کړي اشرف خان علي ته ور نيردي سو او بيا يي ورته وويل: ځوانه ته څوک يي ددي کلي خو نه معلومېږي؟

علي وويل: بلي هو زه د بنار يم همدلته زموږ د يو دوست کور وو هغه ته راغلی وم خو چي ومي ليدل چي تاسو په ستونزه کي ياست او ظلم در سره کيږي نو ځکه ستاسو د کمک لپاره راغلم،

اشرف خان وويل: نه پوهيږم چي تا دا ظالم سردار خان څنگه قانع کی چي ددي مکتب د ورانولو څخه لاس واخلي خو بيا هم آفرين دي وي درباندي پر ما او دي کليوالو دي ډير لوی احسان وکی په بدل کي چي يي هر څه غواړي دربه يي کم،

علي موسکی سو او بيا يي وويل: نه نه صاحبه زه هيڅ شي ته هم ضرورت نلرم بس زه پر چا ظلم نسّم زغملای او د ظالم سره د مقابلي په بدل کي زه هيڅ نه غواړم،

اشرف خان وويل: خو گوره ځوانه ته سردار خان نه پيژني هغه ډير ظالم سړی دی هغه به تا نه پريردي،

علي موسکی سو او بيا يي وويل: صاحبه هغه او د هغه کسان ماته لاس هم نسي راوړلای،

اشرف خان وويل: بيا هم پر ځان دي پام کوه او هو رښتيا ستاسو
دوست څه نوميدى او دهغه کور چيري دى درځه زه به دي ورسوم
دهغو کور ته،

علي وويل: زه د تفريح او سياحت لپاره د ډير وخت وروسته دهغه
کور ته رالم ما فکر کوى چي هغه به اوس هم دلته اوسيږي خو
هغه نه وو،

اشرف خان وويل: زه ددي کلې مشر يم لاندي په کلې کي زما ډيره
غټه کلا ده چي په نارنج کلاء سره مشهوره ده تر هره وخته هلته
اوسيدلای سي،

علي وويل: نه نه صاحبه زه چاته تکليف نه ورکوم زه بيرته ښار ته
ځم،

اشرف خان وويل: نه هيڅ تکليف نه دى زموږ دومره لوى کور دى
چي ټول کلى په کښي اوسيدلای سي تر هغه وخته چي رختښې دي
خلاصيري زموږ سره به اوسيږي.

علي وويل: سمده چي ستاسو خوښه وي،

علي او اشرف خان د مشرانو څخه اجازه واخيستل او په موټر کي
د اشرف خان د کلاء پر خوا روان سول په لاره کي اشرف خان و
علي ته وويل: ستا نوم څه دی ځوانه؟

علي وويل: زما نوم علي دی،

اشرف خان وويل: ډير ښه علي تا نن زما او ددي ټولو کليوالو زړه
وگټی تاسو په ښار کي څه وظيفه لری؟

علي وويل: زه محصيل وم،

اشرف خان وويل: وم؟ يعني اوس نه يي،

علي د اشرف خان پوښتنې ته جواب نه ورکی او څو شيبې وروسته
يي د موټر دباندي ليري ځای ته اشاره وکړه او بيا يي وويل: ستاسو
کور نارنج کلاء را ورسيدل،

اشرف خان حيران سو چي علي ته زموږ کلاء څنگه ور معلوم ده
نو ځکه يي پوښتنه ځني وکړه: علي تا ته زموږ کلاء څنگه در
معلومه وه؟

علي وويل: خو تاسو راته ويلي وه چي زموږ ډيره لويه کلاء ده په
دي کلې کي بل داسي لوی کور ما نه وليدی بيله دي کلاء ماسيوا،

اشرف خان موسکی سو بیا یی وویل: علي ډیر زیرک یاست،

علي وویل: مننه صاحبه،

کله چي د موټره راکښته سول نو په کلاء کي ولاړ سپی د علي په لیدو ډیر غپیدي خو باندي راتلای نسوای او شاته شاته به یی خغستل، اشرف خان حیران سو او علي ته یی وویل: ولا جالبه ده مخکې چي به تړلی هم وو خو چي نابله څوک به یی ولیدی نو ځان به یی د ډیره زوره خلاصوی او په هغه پسي به یی خغستل خو اوس ایله هم دی خو بیا هم څه نه درته وایی او شاته شاته کیږي در څخه بیرېږي،

علي موسکی سو بیا یی وویل: حیوان دی نو کله به یی طبیعت سم وي.

علي او اشرف خان نارنج کلاء ته ننوتل علي ددي لویی کلاء په لیدو وویل: په دي دومره لویه کلاء کي تاسو یوازې اوسېږی؟

اشرف خان وویل: دا کلاء ما د ځان او د خپلو څلورو ورونو لپاره برابره کړه سره،

علي وویل: نو هغوی چیري دي اوس؟

اشرف خان وويل: هغوى زما څخه خوابدي سول او راڅخه جلا
سول،

علي وويل: پر څه خبره؟

اشرف خان وويل: خير بيا به پر كراره درته ووايم،

خو شيبې وروسته اشرف خان علي و خپل ميرمنې او د كور ځينو
نورو غړو ته ور معرفې كى او هغوى يې هم علي ته ور معرفې
كړل، تر معرفې وروسته اشرف خان د كور په دوهم منزل كې علي
ته خپل اطاق ور وښوى او بيا يې علي ته وويل: علي چي هر څه ته
دي ضرورت كيږي نو خدمتگارانو ته مازې ور ږخ كوه هغوى به
هر څه درته اماده كي،

علي وويل: مننه صاحبه،

اشرف خان د علي د اطاقه څخه راووتى او د علي د اطاق مخته ولاړ
خدمتگار ته يې وويل: د علي زيات خيال ساته او په ورځ كې حتماً
خو څو وارې اطاق ته ورځه چي كله دى دلې وي او ورته وايه چي
كوم څه ته خو به يې ضرورت نه وي اوس ورسه ورته ووايه چي
څه ته خو به ضرورت نه لري؟

خدمتگار وويل: سمدہ صاحبہ،

کله چي خدمتگار د علي اطاق ته دننه ورغلی نو علي ته يي وويل:
علي صاحبہ څه ته خو به مو ضرورت نه وي؟

علي ورته وويل: نه نه اوس خو مي څه ته ضرورت نسته مننه،

خدمتگار څو شيبې د علي په اطاق کي ولاړ وو تر څو شاوخوا
وگوري چي په اطاق کي خو به د کوم څه کمی نه وي کله چي يي
وکتل چي د کوم څه کمی نسته نو د علي د اطاقه ووتی او ولاړی،

ورځ تيره سوه او شپې خپلي تيارې خپرې کړي سردار خان په خپل
کور کي ډير خوابدی او غوسه وو يو بدماش ورور يي ورته وويل:
لالا ته مازې آمر وکه ستا ومخته به هغه راولر او ستا ومخته به يي
د توپنچې شپږ سره مرمۍ په سر کي ور خالې کم،

سردار خان تر څه فکر کولو وروسته وويل: هغه داسي يو عام
انسان نه دی په هغه کي حتماً يو خبره سته او پر هغه باندې د حملې
کولو غلطې هيڅکله ونه کی تر څو چي ما درته ويلي نه وي خو
زه دې ځای ته حيران سوم چي هغه زما په ټولو کارو څنگه خبر
وو او زما د کاروبار هر ځای څنگه ور معلوم وو که هغه لږ هم
پر موږ شکې سو چي موږ پر هغه حمله کړيده يا غواړو تاوان ور

ورسو و نو هغه به پوليسو ته زما ټول غيري قانوني کارونه وړ وښيي او زه نه غواړم چي داسي وسي که نه زه به تباہ او برباد سم او تاسو ته وایم تر څو چي ما درته ويلي نه وي هيڅوک به هغه ته لاس هم نه وړ وړی. دا زما آمر دی،

سهارگاه سوه او رڼا خپلې شغلې د کلې پر درختو او لوړو خپرې کړي، کله چي د سهار د ناشتې وخت سو نو اشرف خان د کور په پارک کي اماده سوې ناشتې ته راووتی او خدمتگار ته يي وويل: ورسه علي ته ووايه چي صاحب وايي د سهار ناشته تياره ده راسه!

خدمتگار د علي د اطاق پر طرف وړ روان سو کله چي وړ ورسیدی نو د علي د اطاق دروازه يي وړ خلاصه کړه او دننه ورغلی خو کله چي اطاق ته وړ دننه سو گورې په اطاق کي هيڅوک نسته او د اطاق ټول شيان داسي پراته وه لکه څنگه چي تيره ورځ وه يعنې هيڅ تغير نه وو پکښي راغلی او داسي نه معلوميدل چي څوک دي په دي اطاق کي اوسیدلی وي، خدمتگار ډير حيران سو چي دا څه کيسه ده او علي چيري دی نو ځکه يي په اطاق کي دننه وړ ناره کړه چي علي! علي! علي صاحب، خدمتگار فکر کوی چي علي به د اطاق په تشاب کي وي نو ځکه يي نارې وړ وهلي خو چي کله د تشاب خواته ورغلی نو هلته هم نه وو وروسته د علي د اطاق څخه

راووتی کله چي په زینو کي لاندې کښته کیدی نو یو بل خدمتگار
چي پورته تلل یي غوښتل وویل: ایا د علي صاحب اطاق تا ورته
صفاء کړیدی؟

خدمتگار وویل: نه ولي؟

اول خدمتگار وویل: نه پوهیږم د علي صاحب د اطاق څخه داسي
معلومه سول چي هغه په اطاق کي ماښام نه وو او اوس هم نسته
خپل اطاق کي،

دوهم خدمتگار موسکی سو او ویویل: مسخړې مکوه علي صاحب
هغه دی د خپل اطاق څخه راووتی او ستا و شاته را روان دی،

کله چي اول خدمتگار شاته وکتل نو علي رښتیا هم را روان وو کله
چي علي اول خدمتگار ته را ورسیدی نو ورته موسکی سو او پر
اوبړه یي لاس ور ونيوی او ورته ویویل: څه خبره ده ولي دي په
اطاق کي نارې وهلې؟

خدمتگار حیران حیران د علي خواته کتل او بدن یي دبیرې رپرد
وښوی بیا علي لاندې کښته سو او د اشرف خان خواته ورغلی اشرف
خان یي ښه راغلاست ووايه او بیا ور سره د سهار ناشتې ته

کښينستی علي په خبرو کي اشرف خان ته وويل: ستاسو خو اولادونه دي؟

اشرف خان وويل: دوه مي زامن دي او يوه لور،

علي وويل: هغوی چيري دي؟

اشرف خان وويل: زامن مي په خارج کي پوهنتون وايي او لور مي په ښار کي ده او علي تيره ورځ تا زما څخه پوښتنه کړي وه چي زما وروڼه زما څخه پر څه خوابدي سول او ولي زما څخه جلا سول سردار خان پوهيدی چي زما طاقت زما وروڼه دي نو ځکه يي تل کونښن کوی چي زما او د وروڼو تر مينځ مي بيلتون راولي يو ورځ دی په دي کار بريالی سو او زما وروڼه يي زما پر ضد راپورته کړل لکه څنگه چي زه د ټولو وروڼو مشر ورور يم نو ځکه کاروبار هم ټوله ما کوی او د پلار شتمني هم ټوله زما په اختيار کي وه نو زما وروڼو د سردار خان په توطيو زما څخه د خپلو حقونو غوښتنه وکړه چي بايد زه هر يوه ته خپل خپل حق ورکړم،

علي وويل: نو تاسو ولي نه ورکوی؟

اشرف خان وويل: زه بيريدلم که يي حق ورکړم نو بي ځايه به يي مصرف کي که دوی پر کاروبار لگولای ما به ور کړي وای خو زه

پوهیدم چي دوی يي پر کاروبار نه لگوې يو څه وخت به په خوشحالی ژوند په وکي خو نور ټول عمر به يي په فقر باندې تير سي خو دوی دا فکر کوی چي زه د دوی حق خورم نو ځکه ټول راڅخه جلا سول او زه يي يوازې پريښودم ما هغوی ته ډير وويل چي داسي مکوی دا ستاسو په تاوان کي دي زمور د دوشمنانو مور بي اتفاقه کوي خو هغوی زما خبره نه منل ته پوهيږي علي چي کله هغوی زما څخه جلا سويدي نو زما ژوند پر بل منځ اوښتی دی خوب مي راڅخه تښتيدلی دی زياتره خوشحالی مي د دوی سره ولاړي د ژوند اميدونه مي ډير کم سول،

اشرف خان د ورونو جلاوالي ډير غمگين کړی وو نو ځکه يي تر سترگو اوښکې روانې سوې د اشرف خان اوښکو علي هم غمگين کی تر څو شيبو وروسته څو کليوال د اشرف خان کور ته راغلل او تر روغېر وروسته يي د اشرف خان سره پر څه موضوع بحث شروع کی تر بحث څو شيبې وروسته اشرف خان علي ته وويل: علي زه مي دفتر ته ځم کوم څه ته خو به ضرورت نلري؟

علي وويل: نه نه مننه،

کله چي اشرف خان د کوره ووتی نو هغه خدمتگار چي د علي اطاق ته ورغلی وو راغلی او د ناشتې لوبنې يي ټولول او د سترگو تر کونجانو يي علي ته کتل د خدمتگار لاسونه له بيړي رپرديدل او په لاس کي نيولي لوبنې يي هم د هغه د رپرديدو په وجه بنوريدل علي خدمتگار ته وکتل بيا په خدا ور ولاړ سو او د هغه پر اوږه يي لاس واړوی او بيا يي ورته وويل: ستا نوم څه دی؟

کله چي علي د خدمتگار پر اوږه لاس ور ونيوی نو هغه نور هم وارخطاء سو او وبيریدی، علي ورته وويل: مه بيرېره زه هم ستا په رکم انسان یم اوس نو راته ووايه چي نوم دي څه دی؟ خدمتگار په رپرديدلي ږغ وويل: سلطان دی صاحبه،

علي وويل: سلطانه زما يو کوچنی غوښتنه مني؟

سلطان وويل: هو ولي نه صاحبه،

علي وويل: که خپه کيږي نه نو کله چي زما و اطاق ته راځي نو دروازه دوه وارې ټکوه او غوښتنه دي وایه او بيا څه اطاق ته دننه مه راځه سمد؟

سلطان وويل: سمد صاحبه،

علي د جيب څخه څه اندازه پيسي را وکښي او سلطان ته يي ورکړي
او ورته ويويل: ميرمن دي ناروغه وه هغه ډاکټر ته بوځه او د هغې
هغه نوې سره کالې خوښ دي هغه ور رانيسه،

په دي سره سلطان نور هم ډير وييريدی چي علي دده د ميرمنې په
ناروغۍ او د هغې د سرو کالو په خوښه څنگه خبر دی، بيا علي
ورته وويل: او گوره سلطانه په دي اړه چاته ونه وايي که نه نو ډير
به در څخه خوابدی سم سمدې؟

سلطان وويل: سمدې صاحبه،

وروسته علي د کوره ووتی سلطان هغه ته تر شاه تر ډيره کتل خو
وروسته يي علي تر سترگو خام سو دوهم خدمتگار چي سلطان او
علي يي ليدل سلطان ته وويل: څه خبره ده ولي داسي بيريدلی يي او
علي تاته دا پيسې ولي درکړي؟

سلطان وويل: څه خبره نه ده د علي څه ته ضرورت وو نو ماته يي
وويل چي زه دلته نابلدې يم ته يي راته راوړه ما ورته ويل سمدې نو
ځکه هغه پيسې راکړي،

دوهم خدمتگار چي کله د سلطان بيره وليدل نو هغه هم حيران سو
او د سلطان په خبر يي باور ونکی،

په کلې کي خواښې او مېرور د بازار خڅه د خپل کور پر طرف
 روان وه چي خواښې يي مخته او مېرور عاقله يي د شا خه ليري ور
 پسي روانه وه تر خه تگ وروسته عاقله په يو کډې کي غوڅاره
 سوه يو بغلته وغورځيدل او پښه يي د بنده وختل او کږه سوه هغې
 ډير وژړل او د درده يي نارې وهلي کله چي يي خواښې ورته وکتل
 نو هلته ليرې ورته ودریدل او د ځان سره يي وويل: تگمارې بيا
 تگمارۍ شروع کړي ولاکه در سم نازونه به نه راته کوي،

عاقله د درده تپيدله او ژړل يي چي په دي وخت کي علي دي ځای
 ته راوړسیدی کله چي يي عاقله وليدل نو ور ويځغستل او ورته
 ويويل: خه خبره ده خورکۍ؟

عاقلي وويل: غوڅاره سوم او پښه مي د بنده وختل وروره،

علي ورغلی او د عاقلې پښه يي په لاس کي ونيول او بيا يي عاقلې
 ته وويل: خورکۍ د يو خو شيبو لپاره سترگې پټې که،

کله چي عاقلې سترگې پټې کړي نو خو شيبې وروسته علي ورته
 وويل: خورکۍ اوس سترگې خلاصې که،

کله چي عاقلې سترگې خلاصي کړي نو ويليدل چي پښه يي سمه
سوې وه عاقله ډيره خوشحاله سوه بيا علي ورته وويل: اوس ولاړه
سه!

کله چي عاقله ولاړه سوه نو پښې يي څه څه درد کوی نوره سمه
سوې وه بيا علي ورته وويل: څنگه سو خورکۍ سمه سوې؟
عاقلې وويل: هو وروره خو لږ لږ درد لا کوي،

علي ورته وويل: چيري ځي؟

عاقلې وويل: بازار ته تللي وو اوس بيرته کور ته ځو،

علي ورته وويل: درځه زه به تر کوره کمک در سره وکم،

علي عاقله تر لاس ونيول د هغو د کور پر طرف روان سول کله چي
د عاقلې خواښې عاقله او علي يو ځای سره وليدل نو ډير غوسه سول
او په ځغاسته د کور پر طرف روانه سول، علي عاقلې ته وويل: هغه
ستا خواښې وه؟

عاقلې وويل: هو ولي؟

علي موسكى سو او بيا يي وويل: هغه ډيره غوسه سوه چي كله ما
ستا سره كمك وكى هغه ولاړه او اوس ستا خاوند خبروې او ستا
بد ورته وايي،

عاقله ډيره وارخطاء سوه او بيا يي وويل: ته ولاړ سه ورور جانته
كه زما خواښې زما خاوند ته بد وويل نو هغه به تا نه پرېږدي،
علي وويل: كه ولاړم نو هغه به ټول زور تر تا وكاري او ډيره به دي
ورتې ښه دى چي د حقيقت څخه خبر سي،

عاقلي وويل: ته زما خاوند نه پيژني وروره هغه د پهلوانانو د روزنې
د مركز مشر دى او ډير ظالم دى د هرې خور پخپل زه هم خپل
ورور په مشكل كي نسّم ليدلاى پرېږده يي چي ماته هر څه وايي،
علي موسكى سو او بيا يي وويل: او زه بيا خور په مشكل كي نسّم
ليدلاى،

عاقلي وويل: خو وروره.....،

علي د عاقلي خبره قطعه كړل او وويل: ما ته يي پرېږده،

كله چي علي او عاقله د عاقلي د خاوند كور ته ورسيدل نو د عاقلي
خاوند او څو نور پهلوانان ور سره ولاړه وه او د عاقلي خاوند ډير

غوسه وو بيا د عاقلې خوانبې خپل زوی ته وويل: دا دی ما نه درته
 وويل چي ستا ميرمنې د پردې هلک سره پر لارې بانډارونه کول،
 علي عاقله يو بغلته کښينول عاقلې غوښتل خپل خاوند ته حقيقي
 کيسه وکړي خو هغه د غوسې غوښتل عاقله په چپلاخه (خپيره)
 ووهې خو علي يې لاس ونيوی او ورته وويل: حقيقي کيسه واوره
 او بيا فيصله وکه ستا مور چي څه درته ويلې دي هيڅ حقيقت نه
 دي،

علي نورې خبرې کولې چي په دي وخت کي د عاقلې خاوند علي
 ليري وغورځوی علي ورته وويل: گوری! زه نه غواړم جنگ وکم
 خو که مو درد راوستی راته او زه درته په غوسه سوم نو بيا مو نه
 پرېږدم،

خو د عاقلې خاوند علي تر کالو ونيوی او په درد يې ورته وويل:
 څه به وکي ونيسه وبه دي وينم،

علي ډير په غوسه سو او د عاقلې خاوند يې د ځان څخه په ډير زور
 ليري وغورځوی په دي سره ټول ډير حيران سول او د عاقلې د
 خاوند ملگري او شاگردان ويږيدل او هيچا جرأت نسوای کولای
 چي ور نږدي سي د عاقلې خاوند د محکمې سره سخت لگيدلی وو

او د ولاړېدو توان يې نسوای کولای علي د هغه خواته ور نېردي
سو او تر څنگ يې کښنستی عاقلې ته يې اشاره وکړه او بيا يې
وويل: هغه زما خور ده او ته مي اخښې خور پر لاره ډيره سخته په
مشکل کي وه نو ما د ورور پخیر د هغې سره کمک وکړی په داسي
حال کي چي ستا مور مخته روانه وه او هيڅ يې په کيسه کي نه وه
که ما د خور سره کمک نه وای کړی نو خور به د غټ مشکل سره
منځ سوې وای که تا زما خبره اول اوریدلي وای نو ما به داسي کار نه
وای در سره کړی خو بيا هم زه بخښنه غواړم،

د عاقلې د خاوند زړه څه نرم سو او بيا علي هغه د مخکې څخه
راپورته کړی او وروسته ځني روان سو د تلو په وخت کي د عاقلې
خاوند ور پسي ناره کړه: ستا نوم څه دی؟

علي ودریدی او ورته وويل: علي،

د عاقلې خاوند په موسکا ورته وويل: علي مننه،

علي هم موسکي سو او وويل: د منني وړ نه ده پر خور مي پام
کوه،

وروسته علي د عاقلې د کوره ووتی او ولاړی کله چي ماښام سو نو
د ماښام ږوډی تياره سوه خدمتگار سلطان د علي د اطاق پر طرف

ور روان سو کله چي هلته ور ورسیدی نو سلطان د علي اطاق ته
کرار ور نېردي سو او پر دروازه يي خپل غوږ کښيښوی په اطاق
کي هيڅ ږغ او کښهاری نه وو بيا سلطان تر څو شيبو وروسته
دروازه ور وتکول او وويل: علي صاحبه ډوډۍ تياره ده،

سلطان بيا غوږ دروازې ته ور نېردي کی خو بيا يي هم څه وانه
وریدل وروسته ځني روان سو خو کله چي په ځينو کي کښته
کیدۍ نو د علي د اطاق دروازه خلاصه سول او علي راووتی سلطان
ډير حيران سو خو علي ورته وويل: اشرف خان راغلی؟

سلطان په کښته ږغ وويل: صاحب وايي چي کله د ډوډۍ وخت
سي نو ډوډۍ تياروی او خورۍ يي که څه هم زه نه يم ما ته به نه
انتظار کيږی،

علي د ډوډۍ ميز ته راغلی او ټولو ته يي سلام ووايه د اشرف خان
ميرمنې نيرجلاء وويل: علي زويه ستاسو مور او پلار چيري دي؟

علي وويل: زما پلار چي زه کوچنۍ وم مړ سو او مور مي په ښار
کي زما د ورور سره ده،

نيرجلاء وويل: په ښار کي مو کور چيري دی زويه؟

علي وويل: د انجينري د پوهنتون پر سرک دی،

نيرجلاء وويل: ورور دي څه کار کوي او تاسو څه وظيفه لری؟

علي وويل: زه محصل وم او ورور مي محکمه کي قاضي دی،

نيرجلاء او علي باندې کوی چي څو شيبې وروسته اشرف خان راغلی کله چي د موټره راکښته سو نو په ځغاسته کور ته را دننه سو او ډير خوشحاله وو او بيا يي وويل: ښځې، علي..... تاسو راسی زه څه درباندي وينم،

ټول دباندي ور ووتل خو علي څو شيبې وروسته د ډوډۍ د ميز څخه ولاړ سو او د دباندي وتلو نيت يي وکي،

کله چي ټول دباندي ور ووتل نو د اشرف خان د موټره څخه دري نفره او د شا د موټر څخه کوچنيان او ښځې راکښته سولې د اشرف خان ميرمنه ډيره حيرانه سول او د هغو پر طرف ورغلل تر روغېر وروسته هغو غوښتل دننه ننوځي چي په دي وخت کي د هغو درو کسانو نظر پر علي ولگيدی او ډير حيران سول او بيا درو سره په حيراني وويل: ته؟!؟

اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: دا زمور ميلمه علي دي تاسو دي
مخکې ليدلې وو؟

هغو وويل: لالا خو همدا نفر نن زمور کورو ته راغلی او مور يي
د حقيقته خبر کړو او مور ته يي داسي جادويې خبرې وکړي چي
مور خپل د اشتباه احساس وکړي او ستا څخه د بخښنې لپاره ستا دفتر
ته درغلو،

اشرف خان حيران سو او بيا يي وويل: څه؟

ورونو يي وويل: هو لالا همدا ځوان راغلی وو نن زمور کورو ته،
اشرف خان علي ته وکتل د علي پر مخ موسکا خپره وه بيا اشرف
خان ورته وويل: علي دوی رښتيا وايي؟

علي په موسکا ورته وويل: ما خو هيڅ نه دي کړي يو خو مي د
دوی سره ستا حقيقي مينه ورته وويل او بل دا چي زه څوک په
ستونزه کي نسيم ليدلای او کله چي مي سهار ستا اوبښکې وليدلې نو
ما ته يي خوند نه راکی او ډير پرېشانه سوم،

اشرف خان وويل: خو علي دا هر څه تا څنگه وکړه؟

علي وويل: دا پريږده دا خوشحالي ولمانځه چي ستا وروڼه ستا سره
بيړته يو ځای سول،

اشرف خان وويل: علي نن دي يو وار بيا زما زړه وگټی افرين پر
هغې مور چي ستاسو پخیر زوی يي تربيه کړيدی او بل تا بله هم
ښه خبره وکړه چي بايد دا ستره خوشحالي ولمانځو نو دوي ورځې
وروسته پنځنۍ (پنجشنبه) ده زما د لور د پوهنتون د فارغه کيدو
ورځ هم ده دواړې خوشحالي به په هغه ورځ ولمانځو او لويه
ميلمستيا به جوړه کړو،

وروسته اشرف خان او ټول د کورنۍ نور غړي کور ته ننوتل، سهار
چي کله دا خبر چي د اشرف خان وروڼه د اشرف خان سره بيړته
يو ځای سول سردار خان ته ورسيدی نو هغه نور هم ډير پريشانه
سو بيا يي وويل: نه پوهيږم دا د رزيل زوی د کمه سو چي د اشرف
خان لاسونه جوړ سو او د هغه هره ستونزه ور حلوي،

د سردار خان ورور وويل: لالا که مو دي هلک ته نور وخت
ورکی نو اشرف خان به زموږ پر سر راکښنوي زه خو وایم نور به
يي کار ور خلاص کو،

سردار خان وويل: يو پلان ورته جوړ که او په پټه يي کار ور خلاص که چي څوک درڅخه خبر نسي او د اشرف خان په کور کي يي دننه ووژنه که يي دباندې ووژنې نو حتماً پر موږ تاوانېږي، د سردار خان ورور وويل: سمدې لالا نن ماښام ته به يي کار ور خلاص کو،

سردار خان وويل: سمدې خو احتياط کوه ځکه هغه هلک ډير چالاکه ماته رامعلوم سو،

علي د خدمتگارانو سره د مراسيمو لپاره د کور د دباندې ساحې په تيارولو اخته وو چي په دې وخت کي اشرف خان دباندې راووتی کله چي يي وليدل چي علي د کور په تيارولو اخته دی نو ورته ويويل: علي ته ولي تکليف کوې دوی يي هغه دی تياروي،

علي وويل: نه نه هيڅ تکليف نه دی ما ته داسي کارونه ډير خوند راکوي،

اشرف خان وويل: علي تا زما لپاره ډير څه کړيدي زه به دې هيڅکله احسانات نه کم در اداء،

علي وويل: را اداء کولای يي سي،

اشرف خان وويل: هغه څنگه؟

علي وويل: زما يو کوچنی غوښتنه به مني،

اشرف خان وويل: که ته زما څخه زما د شتمنۍ نيمايي برخه
وغواړي هم به يې درکم وغواړه چي هر څه غواړي،

علي د کور دباندې يو اطاق ته اشاره وکړه او وويل: زه غواړم تر
هغه وخت چي ځم په دغه اطاق کي و اوسېږم،

اشرف خان حيران سو او وويل: ددي اطاق څخه خو موږ د زړو
شيانو د اېښوولو کار اخلو چي اوس خالي دی او د اوسيدو نه دی
ولي په هغه بل اطاق کي دي څه مشکل دی؟

علي وويل: ستاسو کورنۍ ماشاءالله لويه ده تر څو چي تاسو هلته
دنده په ارامه اوسۍ نو ځکه ما فيصله کړيده چي نور دلته و اوسم،

اشرف خان وويل: علي ته خو هم د همدې کورنۍ غړی جوړ سوی
يې ځکه تا زما لپاره هغه کارونه وکړه چي د کورنۍ تر غړي هم
راباندې گران سوي ته به دي پخپل مخکيني اطاق کي اوسي،

علي وويل: خان صاحب ما غوښتنه در څخه وکړل که ته زما دا
غوښتنه ومني نو زه به ډير خوشحاله سم گواکې تا زما ټول
احسانونه را اداء کړل،

اشرف خان وويل: خو علي.....،

علي د اشرف خان خبره پري کړل او ورته وويل: هيله کوم خان
صاحب،

اشرف خان وويل: سمدې چي څنگه ستا خوښه وي،

وروسته اشرف خان خدمتگارانو ته امر وکړ چي د علي انتخاب
سوی اطاق ورته سم جوړ کي خدمتگارانو هم د علي په خوښه
اطاق ورته برابر کي، د سردار خان د ورور جاسوسان د کور مخته
تيريدل او د علي هر حالت يي څاري او د سردار خان ورور ته يي
حال ورکوي کله چي ماښام خپلې تياري خپري کړي او د ماښام
ډوډۍ وخورل سول نو علي د خپل اطاق پر خوا روان سو علي د
کور دباندې پيره دارانو ته وويل: تاسو ورسې بيده سي زه وينې يم
زه څارنه کوم، پيره داران ولاړل او علي خپل اطاق ته دننه سو د
سردار خان ورور او نور ملگري د کور تر څنگ پټ وه کله چي
د کور دننه رغونه ورک سول نو دوی پوه سول چي ټول بيده سول

نو ځکه کور ته د ورتلو نیت یې وکی ټول کور ته دننه سول او د علي د اطاق خواته ورغلل علي خپل د اطاق گروډ بند کړی وو کله چي د سردار خان ورور او ملگري یې د علي اطاق ته دننه سول نو غوښتل یې چي گروډ ولگوي کله چي یې گروډ ولگوی نو ویلیدل چي په اطاق کي هیڅوک نسته ټول ډیر حیران سول د سردار خان ورور وویل: دا څه سو خو همدا اوس اطاق ته را دننه سو په مځکه ننوتی؟

ټولو شاوخوا کتل چي په دي وخت کي د اطاق دروازه وتړل سوه د دروازي په تړلو سره ټول ډیر وارخطاء سول په همدې وخت کي د اطاق گروډ هم بند سو، خو شیبې وروسته چي ټول په هوبښ کي راغلل نو ټول د اشرف خان د کور څخه څه ليري دباندې پراته وه او د ټولو مخان په وینو رنگ او ټول زخمې وه چي کله په هوبښ راغلل نو ډیر وارخطاء سول او ټولو د خپلو کورو پر خوا وځغستل،

کله چي سهار سو نو اشرف خان او د کورنۍ نورو څو غړو غوښتل د اشرف خان د لور د فارغه کیدو مراسیمو ته ولاړ سي نو ټول تیار سول او غوښتل یې چي موټرانو ته وخیري اشرف خان علي ته وویل: علي ته اماده یې؟

علي وويل: خان صاحب زه به دلته ڪلاء او نور شيان سره سمبال ڪم
تاسو ورسى،

اشرف خان وويل: هغه به خدمتگاران تيار ڪي ته راءِ زموڙ سره
ولاڙ سه،

خو علي ٽينگار ڪوى چي زه همدلته پاڻه ڪيرم وروسته ٿول ولاڙل
او په ڪور ڪي علي او خدمتگاران پاڻه سول علي ڪور ڊير بنيائسته
تيار ڪى ڪله چي مازديگر سو نو اشرف خان لور يي او د ڪورنى.
نور ٿول غري راغلل ڪله چي ڪلاء ته را دننه سول نو د ٿولو خولي
خلاصى پاڻه سوڀ ٿول ڊير حيران سول حڪه نارنج ڪلاء يو بل ڊول
بنڪلا اڃيستي وه ڪله چي د اشرف خان لور د موٽره خخه را ڪبسته
سول نو ويويل: واو خومره بنيائسته،

بيا يي پلار ته وويل: بابا ددي ڊيزاين او بنڪلاء دي هيڻ ٿارى نسته،

اشرف خان حيران وو بيا يي خدمتگار ته وويل: دا ڇا وڪڙه؟

خدمتگار وويل: علي صاحب وڪڙه،

اشرف خان نور هم حيران سو بيا يي وويل: خه؟ دا هر خه يوازي
علي وڪڙه؟

خدمتگار وویل: هو صاحبه،

د اشرف خان لور مسکان وویل: دا علي ډیر آشنا نوم را معلوم سو
دا څوک دی بابا؟

اشرف خان وویل: علي دا څه وخت کيږي زموږ میلمه دی هغه چي
دا کلی يي د جهالت څخه وژغوری او ستا اکاگان يي بیرته خپل
کور ته راوستل هغه نور هم ډیر داسي کارونه کړيدي چي د ټول
کلي د خلکو زړونه يي خپل کړيدي،

مسکان په فکر کي ډوبه سول او بیا يي په حیرت او لوړ اواز
وویل: هغه چيري دی بابا؟

اشرف خان هم حیران سو چي مسکان ولي دومره په حیرت پوښتنه
وکړه نويي ورته وویل: ولي لوري خیریت دی؟

مسکان وویل: بابا ستا هغه ورځ پیاډ ده چي زه په رود کي لويدي
وم؟

اشرف خان وویل: هو لوري،

مسکان وویل: هغه چي زه يي وژغورل د هغه ځوان نوم هم علي
وو،

اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: څه؟

مسكان وويل: هو بابا د هغه ځوان نوم هم علي وو كيدای سي دا
زموږ ميلمه هممهغه علي وي چي تا يي د ليدو ارمان درلودی،

اشرف خان نور هم حيران سو او بيا يي وويل: بلکل همدا علي دی
ولي چي زياتره وخت علي هلته وي چيري چي يو څوک په مشکل
کي وي،

بيا اشرف خان خدمتگار ته وويل: علي چيري دی او څه سو؟

خدمتگار وويل: نه پوهيږم څو شيبې مخکې د کور څخه دباندې
ووتی،

ټول دېته انتظار وه چي علي وويني تر څو مسكان ووايي چي همدا
هغه ځوان وو يا نه وو خو ميلمستيا پيل سول خو علي لا هم نه
راغلی اشرف خان هم په ميلمستيا کي د علي په نشتون ډير پريشانه
وو تر څنگ يي مسكان هم په دي انتظار وه چي ژر علي وويني
چي رښتيا هم هغه علي دی چي دا يي ژغورلي وه که نه خو ميلمستيا
خلاصه سوه علي نه راغلی سهار هم ټول ورته په انتظار وه خو د
علي هيڅ درک نه وو د ټولو دروازې ته سترگې وختلي کله چي غرمه

بي سول نو گوري چي علي کور ته را دننه سو خدمتگار وويل: علي راغلی!

کله چي ټول ور ووتل نو علي د دوی پر طرف را روان وو مسکان او اشرف خان چي کله دباندې راووتل نو د علي په لیدو مسکان ډیره خوشحاله سوه او په مسکا يي پلار ته وويل: بابا دا هغه ځوان دی!

اشرف خان ډیر پریشانه وو کله چي علي راورسیدی نو اشرف خان په غوسه ورته وويل: ته چيري وي؟

علي په موسکا وويل: هغه د يو ملگرې پوښتنې ته ورغلی وم،

اشرف خان وويل: نو خبر دي ولي نه راکی چي زه ځم؟

علي وويل: ما فکر وکی چي تاسو په مراسيمو کي ياست نو نه مي غوښتل چي مزاحمت درته وکم،

اشرف خان په غوسه وويل: بي عقله تر تا نو ماته هغه مراسيم مهم وه؟

علي ته په بي عقل ويلو سره علي او ټول ډیر حيران سول بيا د اشرف خان تر سترگو اوښکې راغلي او ويويل: ته پوهېږي چي د تيري

ورځې راهيسې پر ماڅه تير سول په ټول عمر کي مي دا دوهم وار
وو چي دومره په انديښنه کي وم،

علي وويل: زه بخښنه غواړم خان صاحب،

اشرف خان چي تر سترگو يي اوښکې رواني وې وويل: بي عقله،
وروسته يي علي په غيږ کي ونيوی او وويل: بيا داسي بي عقلې
هيڅکله ونه کي،

خو شيبې وروسته اشرف خان خپل لور ته اشاره وکړه او علي ته يي
وويل: علي دا دي وپيژندل؟

علي مسکان ته وکتل او بيا يي وويل: نه خان صاحب،

اشرف خان موسکي سو او بيا يي وويل: د ښو خلکو همدا عادت
وي چي ښه وکي او بيا يي هير کي علي در پياد يي که خو اوونۍ
مخکې تا دا په رود کي ژغورلي وه که ته هلته نه وای نو دا بي عقله
به هم اوس نه وای دلته علي دا زما لور مسکان ده،

علي وويل: هو هو پياد مي سوه څنگه ياست اغلي؟

مسکان وويل: ښه يم تاسو څنگه ياست؟

علي وويل: زه ډير ښه يم الحمدالله،

اشرف خان وويل: علي د ميلمستيا لپاره چي دي په دا حيرانونکې
ډيزاين کلاء ښايسته کړي وه د هغه لپاره مننه،

علي وويل: خان صاحب مننه بيا ولي کوي مننه خو پردې کوي خپل
نه او دا کور زه خپل کور گڼم،

د اشرف خان ميرمنې نيرجلاء وويل: علي زويه تا به سهار ناشته هم
نه وي کړي راسه يو وار ناشته وکه،

علي او نوره کورنۍ ټول دننه ولاړل کله چي ماښام سو نو مسکان
د کور د بام سر ته وختل او د بام دروازه يي وتړل او هلته يي
شاوخوا شنو مخکو ته کتل مسکان شنو مخکو ته په کتو کي غرقه
سوې وه چي يو دم يي شاته علي سلام ووايه، مسکان په دي سره
ډيره ويږيدل بيا يي وويل: اوه ودي بيروله،

علي موسکي سو او بيا يي وويل: بخښنه غواړم اغلې،

مسکان وويل: ته ولي هغه ورځ داسي ژر ولاړي لکه چي ډير تلوار
دي وو که څنگه؟

علي وويل: نه تلوار مي نه وو خو هلته مي اړتيا هم نه وه نوره،

مسكان وويل: خو ما به د خپلو همصنفيانو سره معرفي كړې وای،
علي وويل: زه تل يوازيتوب خوښوم د مجلسو و معرفي كيدو سره
مي نه ده جوړه كله كله چي مي ملگري ډير مجبوره كي بيا ور سره
خُم،

مسكان وويل: علي ډير يوازيتوب مه خوښوه خكه موږ په ژوند
كي حتماً دوهم كس ته اړتيا لرو،

علي وويل: خو زه اوس يوازې الله ته اړتيا لرم،

مسكان موسكۍ سوه بيا يي وويل: علي ستا سره هم بحث نكړي،
علي وويل: په بيلتون يي سم له حاله ووتمه: خه له غمه وم نشه خه
ميخانې كړم،

مسكان وويل: واه واه ډير ښايسته ته پوهيږي علي زما د شاعرۍ
سره زياته مينه ده خو نه يي سم ليكلای ته زما سره كمك كوي؟

علي وويل: زه هم شعرونه نسمليكلاى خو بس كله كله مي بي
اختياره له خولې وځي،

مسكان وويل: علي ايا ته پر يو چا مئن يي؟

علي وويل: نه ولي؟

مسكان وويل: ما خو اوريدلې دي چي څوك مئن وي بيا ښه
شعرونه ليكلاي سي،

علي وويل: خو مئنتوب يوازې څوك نه شاعر كوي ځني خبرې او
ځني دردونه هم د چا څخه شاعر جوړوي،

مسكان وويل: هو همداسي خو ده علي،

علي اوږده ساه وكنبل او تر څو شيبو وروسته يي وويل: مسكان
شپه ناوخته ده ورسه نوره بیده سه تر ناوخته ويښه پاته كيدل
ستاسو لپاره تاوان كوي،

مسكان وويل: ولي ستا لپاره لكه چي تاوان نكوي چي تر دا مهاله
ويښ يي،

علي موسكې سو بيا يي وويل: زه خو نه بديرم زه د خوب كمزوري
نلرم،

مسكان وويل: ولي ته لكه چي د يو بلي دنيا څخه راغلي يي؟

علي په موسكا وويل: هو همداسي يي وبوله،

مسكان و خندل او بيا روانه سول او علي ته يي ښه شپه وويل کله
چي د بام دروازې ته ور ورسيدل نو يو دم ودريدل خو شيبې يي د
بام دروازې ته کتل وروسته يي دروازه خلاصه کړل او لاندي کښته
سول،

سردار خان وويل: نه پوهيږم دا بدبخته د کمه سو اول يي زما ورور
او کسان پر ډير بد حال کړل را او نن يي بيا زما د قاچاق سامان
پوليسو ته پلاس ورکي،

د سردار خان يو نفر وويل: خان صاحب که ستا خوښه وي يوه
حمله به بله پر وکو،

سردار خان وويل: يا بيا داسي يي عقلي ونه کي اوس يي زما خو
موټران پوليسو ته پلاس ورکړل که بيا خبر سو چي موږ حمله پر
کوو نو ټول کاروبار به مي را برباد کي،

خو شيبې وروسته سردار خان ته زنگ راغلی سردار خان جواب
ورکي: بلي زويه څنگه يي ښه؟

زوی يي وويل: هو بابا ښه يم تاسو هم ښه ياست،

سردار خان وويل: هو زويه تر دي مهاله ښه يم،

زوی یی وویل: بابا ستا لپاره یو ډیر ښه خبر لرم چې درلر درته وښه
یی وایم،

سردار خان وویل: همدلته راته ووايه زویه،

زوی یی وویل: نه بابا ډیر غټ کار می ستا لپاره کړیدی داسي په
اسانه خو یی نه درته وایم،

سردار خان وویل: نو ژر راسه زویه او دا ښایسته خبر راباندې
واوره،

زوی یی وویل: سمده بابا په دا خو نیږدې ورځو کې درځم،

د سهار د لمر شغلې خپرې سوې وې او مرغانو خپل سندرې پای ته
ورسولي اشرف خان د خپل تجارت د ملگرو سره په څه خبرو
مصروفه وو خو شیبې وروسته علي د خپل اطاق څخه راووتی کله
چې اشرف خان ته ور رسیدی نو د اشرف خان ملگري ولاړل
اشرف خان څه ستومانه او پریشانه معلومیدی او د غم ساوې یی
کښلې علي تر سلام وروسته وویل: څه خبره ده خان صاحب داسي
پریشانه معلومیږي؟

اشرف خان وويل: څه درته ووايم علي دا څو کلونه کيږي تجارته مي په تاوان کي روان دی څه وخت مخکې مي ډيره دوا راوړې وه چي د هغه د جملې څخه څه اندازه خرڅه سول خو د دا نورې دوا خرڅولو ته زيات وخت پکار دی خو د دوا تاريخ ته ډير لږ وخت پاته دی که په دي لږ وخت کي دوا نه سوه خرڅه نو زه به ډير زيات تاوان وکم،

علي وويل: دا خو دومره موضوع نه ده چي تاسو دومره زيات ورته پريشان ياست د دوا تر تاريخ پوره کيدو پوري په تلويزيونانو، راډيوگانو کي اعلان ورکوه چي هر څومره دوا خرڅه سوه هغه خرڅه که د پاته دوا لوحه او معلومات ور واپوه او د خطرناکو حيواناتو او حشراتو د وژلو ټاپه او معلومات پر ومبيلوه دا يي ستاسو مشکل حل،

اشرف خان د علي مشورې ته ډير په تعجب کي سو او د هغه مشوره يي ډيره خوښه سوه او علي ته يي وويل: ډير ښه علي افرين ډير ښايسته نظر دی خو هو زه دا کار ټول تاته سپارم،

علي وويل: زه؟

اشرف خان وويل: هو علي ته او په بدل کي چي يي هر خومره
پيسې ته غواړي او هر شي چي غواړي درکوم يي،

علي وويل: نه نه خان صاحب زه صرف ستا پر مخ خدا غواړم نور
هېڅ نه،

اشرف خان وويل: علي که ته زما دا کار وکي نو ما به د ډير لوی
تاوانه خلاص کي،

علي وويل: هر څه خو د الله له طرفه دي زه به خپل د بنده گۍ
کوښښ وکړم تاسو درځی زه خوشيې وروسته پسي درځم دفتر ته،

اشرف خان وويل: خو زما سره به په موټر کي ولاړ سي،

علي وويل: نه دلته مي کلې کي څه کار دی بيا وروسته پسي درځم،

اشرف خان وويل: يو موټر به در پرېږدم هغه در سره بوځه،

علي وويل: نه نه خان صاحب زه موټر ته اړتيا نلرم د ملگري سره
درځم،

اشرف خان وويل: سمدې علي چي څنگه ستا خوښه وي،

علي د کور څخه ووتی تر څه تگ وروسته يي تر يو درختې لاندي
يو ځوان وليدی کله چي ور نېردي سو نو هغه غوښتل د هيروينو
نشه وکي علي ورته وويل: ايا په دي سره به ستا غمونه او مشکلات
حل سي،

هغه ځوان د علي په ناڅاپي ږغ ډير ويبریدی بيا يي تر څو شيو
وروسته په ژړا وويل: څه وکم علي وروره د ژوند مشکلاتو دومره
پر سر اخيستی يم چي د هيرولو لپاره يي مجبوره سوم چي دا چم
وکم،

علي وويل: سديسه که ته د يو ميري مخته يو لرگی کښېردي هغه
څه کوي؟

سديس وويل: هغه د هغه لرگي څخه مخ اړوي او پر بل طرف ځي،
علي وويل: که ته هر وارې د هغه ومخته لرگی کښېردي هغه مخ
ځني اړوي نو چي دومره کوچنی حيوان لا ماته نه مني نو ته ولي
ماته مني د ژوند د مشکلاتو سره وجنگېره هيڅوک مه پرېرده چي
ستا په ژوند کي ستا د نا آرمۍ سبب سي يو عالم وايي موږ خپل کور
ته غل نه پرېردو تر څو د کور شيان مو وينسي نو هغه افکار او
ستونزې ولي ځانته پرېردو چي زموږ خوشحالي زموږ څخه غلا

کي سديسه دا نشه يي د حل لاره نه ده نشه ستا مشکلات نور هم زياتوې نور دي هم په ستونزو کي اچوې دوست او دوښمن درڅخه ورک کوي،

سديس وويل: ته خو صحې وايي علي وروره خو زه غواړم چي ددي ستونزو څخه ځان خلاص کم خو په هيڅ ډول نه خلاصېږم غوښتل مي کاروبار شروع کم خو پلار پيسې نه راکوي خو چي کور کښينم وايي چي کار ولي نکوې نو ته ووايه علي وروره زه څه وکم؟ علي وويل: آيا ته په رښتيا غواړي کار وکي؟

سديس وويل: هو علي وروره،

علي خپل جيب ته لاس کي او خو بستې پيسې يي را وکښي او سديس ته يي وويل: دا واخله کار په شروع که خو هو که خبر سوم چي پر بي ځايه شيانو در څخه ولاړې نو بيا به ډير درڅخه خوابدې سم او هو زه پر تا باور لرم زما باور مه راماتوه،

سديس د علي لاسونه په خپلو لاسو کي ونيول او په ژړا يي وويل: يا علي وروره هيڅکله نه،

علي سديس په غيږ کي ونيوی او ورته ويويل: ژاړه مه،

کله چي علي پر خپل لار او سديس پر خپل لار روان سول نو تر
خو شيبو وروسته سديس يو دم ودریدی او د ځان سره يي وويل:
علي ورور څنگه خبر سو چي زه د مشکلاتو له وجې نشه کوم هغه
ته خو زما په اړه هيڅ معلومات هم نه وه،

کله چي سديس شاته وکتل نو علي تللی وو سديس هلته خو شيبې
حيران ولاړ وو او بيا ولاړی، اشرف خان په خپل دفتر کي علي ته
انتظار وو اشرف خان په فکر کي وو چي علي ته خو زما دفتر هم
نه دی ورمعلوم نو څنگه به يي پيدا کي په همدې فکرو کي د دفتر
څخه دباندې ووتی او خپل مرستيال ته يي وويل: قریشي! ورسه
ساتونکو ته ووايه که علي نامی ځوان راغلی نو هغه زما دفتر ته
راواستوی او راگرځوی يي مه او مه هم تلابې په کبې کوی زه يو
وار د بازار خواته ځم بيرته ژر راحم ته زما دفتر ته ورسه که علي
راغلی هغه ته راپور او معلومات ورکه،

قریشي وويل: سمده صاحبه،

وروسته اشرف خان ولاړی او قریشي ساتونکو ته تر سپارښتنې
وروسته د اشرف خان په دفتر کي علي ته انتظار سو د ډير انتظار
وروسته قریشي غوښتل د دفتر تشاب ته ولاړ سي نو ځکه يي د

د دفتر دروازه په ځان پسي قلف کړل کله چي قریشي تشناب ته ولاړی شو شیبې وروسته بیرته راووتی گورې چي په دفتر کي علي ناست دی کله چي علي قریشي ولیدی نو سلام يي ورته ووايه او بيا يي ورته وويل: زه علي يم د خان صاحب ملگری خان صاحب به زما په اړه درته ويلي وي؟

قریشي وويل: هو هو راته ويلي يي دي خان صاحب په کوم کار پسي ولاړی هغه به هم اوس را ورسیري تاسو کښینی استراحت وکړی،

علي وويل: د کمپنۍ راپور او معلومات راکه بس ده استراحت مو ډیر کړیدی اوس به یو څه کار وکو،

قریشي و علي ته ټول معلومات ورکړل بيا قریشي غوښتل په څه نورو اسنادو پسي دباندي ووځي کله چي د دفتر دروازې ته ور ورسیدی نو ويلیدل چي دروازه قلف ده قریشي حیران سو چي دروازه قلف ده نو علي څنگه دننه راغلی قریشي په همدې فکر کي وو چي په دي وخت کي اشرف خان هم را ورسیدی قریشي د اشرف خان سره په خبرو اخته سو وروسته قریشي ولاړی او اشرف خان دفتر راغلی او د علي سره يي تر روغبر وروسته يي د دوا په اړه

بحث شروع کی علي تر معلوماتو اخیستلو وروسته د دوا په فروش رسولو شروع وکړه د دوا تر تاریخ پوره کیدو پورې ډیره دوا خرڅه سوه اشرف خان ډیر خوشحاله وو وروسته علي پاته دوا د حیواناتو او حشراتو د وژلو لپاره لابر اتوار ته واستول تر معلومات وروسته دا دوا د ضررناکو مچانو او ملاریا لپاره ډیره ګټوره ثابته سوه تر لוחو اړولو وروسته یې بازار ته وړاندې کړه او په لږ وخت کي ټوله دوا رانیول سوه کله چي ټوله دوا خرڅه سول نو اشرف خان او قریشي په خپل دفتر کي حسابونه کول چي لږ وروسته علي راغلی دفتر ته اشرف خان د هغه په لیدو موسکي سو او بیا یې علي نیږدې ځانته راوغوښتی او د ۱۲۰ لکو پیسو چیک یې ولیکي او علي ته یې ورکي علي وویل: دا څه دي خان صاحب؟

اشرف خان وویل: دا ستا برخه ده علي تا چي زما سره د دوا په فروش کي مرسته وکړه زه دي د ډیر لوی تاوان څخه وساتلم او بله خبره دا چي ماته دي لس چنده زیاته ګټه را ورسول چي د هغې ګټې څخه مي صرف تاته یوه برخه درکړه زیاتي نه دي،

علي وویل: خان صاحب که تاسو ما پردی بولی نو دا پیسې راکه او که مي خپل بولې نو بیرته یې واخله،

اشرف خان وويل: علي ته ماته زما د خپل سكه زوى پخير جوړ
سوى يي خپلوې پر ځاى ده خو اړتيا هر څوك لري ته به هم په
ژوند كي ډيرې اړتياوې لري چي د هغو پوره كولو لپاره پيسو ته
اړتيا ده،

علي وويل: خان صاحب زه هيڅ اړتيا نلرم كم څه ته چي اړتيا لرم
هغه صرف يو خداى راكولاى سي تاسو دا پيسې په كلې كي پر يو
روغتون جوړولو مصرف كى،

اشرف خان وويل: علي روغتون زه پخپلو پيسو جوړوم هغه زما په
پلان كي دى خو دا ستا پيسې به ته حتماً اخلي،

علي وويل: خان صاحب زه تاسو ته ډير احترام لرم خو زه تر خپلې
خبرې هيڅكله نه يم اوښتى ستاسو د پاره به صرف يو څه واخلم
نور تاسو پر روغتون ولگوى،

اشرف خان وويل: سمدې علي چي څنگه ستا خوښه وي خو ته به
هم زما يو شرط مني؟

علي وويل: څنگه شرط خان صاحب؟

اشرف خان وويل: د نن څخه به ته زما د ټول کاروبار مشاور يي
او زما ټول کاروبار به اداره کوي،

علي وويل: خان صاحب زه په يو ځای کي تر يو کال يا يونيم کال
اضافه نه يم پاته سوی کله يو ځای کله بل ځای تر هغه وخته چي
ستاسو سره يم پر مخ به يي يوسم خو تر هغه وروسته به بيا تاسو
هم گيله نه راڅخه کوي او نه به هم ما راگرځوي،

اشرف خان وويل: سمده علي خو ته ولي ځي زموږ څخه ايا کوم
تکليف درته رسيدلی دی که څنگه؟

علي وويل: نه نه خان صاحب هيڅ تکليف نه دی را رسيدلی خو
چيري چي زما اړتيا تر تاسو ډيره ليدل کيږي نو بيا زه هلته ځم،

اشرف خان وويل: زه پوه نسوم علي؟

علي وويل: بيا به پر کراره بحث وکو خان صاحب،

اشرف خان وويل: سمده علي خو واخله دا خالي چيک چي هر
څومره پيسې پکښي ليکي ويلیکه زه به يي در امضاء کم،

علي د اشرف خان خخه چيک واخيستی او شل لکه يي پکښي وليکلې او تر خنگ يي يو خط هم وليکي او دواړه يي د خط په يو پاکټ کي واچول،

محيب په کتاب لوستلو مصروف وو چي کوچنی لور يي ورته راغلل او ويويل: بابا بابا ماته يو جوړه نوې کالې او بوتونه راوړه چي کله بازار ته ولاړ سي،

محيب وويل: سمدې لورکې چي معاش مي راووځي درته رابه يي وړم،

لور يي وويل: بابا زه يي سبا غواړم،

محيب وويل: خو اوس پيسې نسته راسره لورکې،

لور يي وويل: سمدې بابا چي پيسې دي پيدا کړي بيا يي راته رانيسه،

محيب وويل: سمدې زما گراني شهزادگي،

د محيب لور ولاړل او محيب کتاب کښېښوی او خپل اطاق ته د مخ پرېولو لپاره ولاړې کله چي د اطاق خخه راووتی نو د مخ وچولو پر وخت يي پر ميز پاکټ ته پام سو کله چي يي را واخيستی او خلاص يي کي نو ويليدل چي يو د شلو لکو چيک او

بل خط پکښې پروت وو محیب ډیر حیران سو کله یې چي خط
خلاص کی او ویوايه نو تر سترگو یې اوبښکې روانې سوې او خط
یې مچ (ښکل) کی او بیا یې خپل مور ته ور ناره کړه....،

قریشي او علي ماښام تر ډیره په دفتر کي ناست وه وروسته قریشي
وویل: علي ناوخته کیږي ته څه وخت ځي کور ته؟

علي وویل: وختې دی ولاړ به سم،

قریشي وویل: تاسو به د خان صاحب سره اوسېږی علي؟

علي وویل: بلي هو،

قریشي وویل: د صاحب کور خو ډیر لیري دی نو ته څنگه ځي
موټر هم نلري؟

علي وویل: زه تللای سم،

قریشي وویل: زما کور دلته په ښار کي دی نن زما سره پاته سه،

علي وویل: نه مننه نیت مي دی چي نن به خپل اصلي کور ته ولاړ
سم،

قریشي وویل: د اصلي کور څخه دي مطلب،

علي وويل: چيري چي يوازي زه اوسيرم،

قريشي وويل: نو تاسو بل کوم خپل نلری چي ور سره و اوسيري،

علي موسکی سو بيا يي وويل: قريشي تاسو بيخي ډيري پوښتني کوی،

قريشي هم موسکی سو او ويويل: بخښنه غواړم علي،

علي وويل: شپه ناوخته سوه تاسو ورسى دفتر بيا زه قلفوم وروسته پسي درځم،

قريشي د علي څخه خداى په امانى واخيستى او د دفتره څخه ووتى په لاره كي قريشي د يو مارکيټ مخته موټر ودروى او د کور لپاره يي سوداوي راواخيستې کله چي يي سودا پوره سوه نو بيرته موټر ته راغلى او روان سو په لاره كي يي ميرمنې زنگ ور ته راووهلى او ورته ويويل: سړيه هغه د کوچنيانو شيدې دي هيري نسي،

قريشي وويل: را اخيستي مي دي،

ميرمنې يي وويل: او هغه زما سينگار شيان دي هم هير نسي،

قريشي وخندل او ويويل: هغه مي اول راواخيستل،

قريشي او ميرمن يې په بانډار اخته وه چي په دې وخت کي د قريشي سترگې ليري پر يو نفر ولگيدلې چي د سرک تر څنگ روان وو قريشي فکر وکړ چي علي دى خو هر څومره چي ورنبردي کيدى نو قريشي مطمئن کيدى چي دا علي دى کله چي قريشي ور رسيدى هغه نفر راسته لاس ته په يو غټه دروازه ننوتى، قريشي چي کله هغه ځاى ته ور ورسيدى نو د هغه ځاى د دروازې پر سر لويه لوحه وه چي قبرستان پر ليکى وو قريشي ډير حيران سو بيا يې ميرمنې ته وويل: زهرا بيا وروسته خبرې کوو،

قريشي تليفون بند کړ او د قبرستان مخته ودريدى او د موټر څخه راکښته سو کله چي د قبرستان خواته ورغلى دروازه يې خلاصه کړل او دننه ور ننوتى چي وويني چي دننه چي ولاړى دا نفر څوک وو او دلته څه کوې، قريشي په قبرستان کي شاوخوا گرځيدى شاوخوا يې کتل د قبرستان په ځينو ځايو کي توره تياره او د کاغيزو او ځينو نورو حيواناتو ډغونه وه خو هيڅوک نه معلوميدل قريشي د قبرستان تر منځه راغلى وو غوښتل يې چي بيرته ووځي ځکه څوک نه وه قريشي فکر وکړ چي شايد زما سترگو اشتباه کړي وي کله چي بيرته د قبرستان د دروازې پر طرف روان سو نو يو دم يې د يو قبر د شناختې پر ډبرې سترگې ولگيدلې د هغه په ليدو د قريشي

بدن په رېږديدو سو د پښو او بدن حرکت يې د لاسه ورکي غوښتل
يې چي د دروازې پر طرف وځغلي خو د شاه طرفه يو چا ونیوی
قريشي لويه چغه وکړه،

سهار اشرف خان او کورنۍ يې د کور د بام پر سر ناسته کول چي
خو شيبې وروسته اشرف خان د بدن د حرکت لپاره ولاړ سو او
شاوخوا گرځيدی چي ليري يې پر علي سترگې ولگيدي چي د کور
پر طرف را روان وو علي پر لاره د کليوالو سره په موسکا مرسته
او همکارې کول هر کليوال چي به علي لیدی نو د روغېر لپاره به
يې هغه ته مخه ور ځغستل اشرف خان ددي په لیدو موسکي سو
او د علي سره د کليوالو مينې ډير خوند ورکي او ډير خوشحاله سو
کله چي علي کلاء ته راغلی نو اشرف خان خدمتگار ته وويل:
ورسه علي ته ووايه چي لوړ راسه،

خو شيبې وروسته علي لوړ بام ته راپورته سو او د ټولو سره يې
روغېر وکي بيا اشرف خان ورته وويل: علي هسي نه دا کليوال تا
ددې کلې مشر وټاکې،

علي موسکي سو بيا يې وويل: ولي خان صاحب؟

اشرف خان وويل: ته چي هلته پر لارې را روان وې ما درته کتل
چي کليوال دې په ليدو ډير خوشحاله کيدل د هغو مينه چي مي
ستا سره وليدل نو ځکه مي وويل چي دا خلک به تا ددې کلې مشر
وتاکې نن سبا دې په ټول کلې کي ډير صفتونه کيږي،

علي موسکي سوييايي وويل: نه خان صاحب ددې کلې خلک خپله
ښه خلک دي نو ځکه زما صفت کوې او بل دا چي تر ما تاسو ډير
څه ددې کلې لپاره کړيدي ددې کلې د مشرتوب حق يوازې تاسو
لري،

اشرف خان او علي وروسته پر خپل کاروبار خبرې شروع کړي علي
د اشرف خان د کاروبار لپاره ډير ښه ښه کامياب پلانونه اشرف
خان ته وړاندې کړل اشرف خان د پلانو په اوريدو ډير خوشحاله
سو د خبرو په جريان کي د اشرف خان تليفون ته زنگ راغلی کله
چي اشرف خان تليفون ته جواب ورکي نو مخ يي بل ډول سو او
په حيراني يي وويل: څه؟!،

کله چي تليفون بند سو نو علي وويل: څه وسوه خان صاحب
خيريت خو به وي د چا تليفون وو؟

اشرف خان وويل: د دفتر څخه تليفون وو ويل قريشي د تير ماښام
راهيسي ورک دی هيڅ درک يي نسته،

علي ډير حيران سو بيا يي وويل: څه قريشي ورک دی خو ماښام تر
ناوخته پورې زما سره وو بيا ما ورته وويل چي ته ولاړ سه زه
وروسته ځم دی ولاړی او زه په دفتر کي پاته سوم،

اشرف خان ډير حيران وو بيا يي وويل: قريشي د ډير وخت څخه
زما سره راسره دی ډير ښه ځوان دی چاته يي بد نه دي ور رسولې،
علي وويل: زه مطمئن یم چي قريشي به خپل کور ته بيرته سلامت
راځي،

ورځې او شپې تيريدې يو ورځ اشرف خان علي ته وويل: علي د کله
چي ته زما سره يو ځای سوی يي د هغه راهيسي سردار خان زما
سره بيا شخړه نه ده کړي لکه چي ډير دي د سختې گوتې نيولی دی؟
علي وويل: نه خان صاحب سردار خان اوس هم غواړې تا تر پښو
واچوې هغه کوښښ کوي چي ستا کمزورې پيدا کي او هغه اوس
ستا کمزوريو ته ډير نږدي سويدي،

اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: خنگه کمزورې زه پوه نسوم
علي؟

علي وويل: خان صاحب ته دومره په کاروبار کي مصروفه يې چي
خپل کورنۍ دې د ياده ايستلې ده تا دا هم هير کړيدي چي ته يو
لور هم لري،

اشرف خان ډير حيران سو بيا يي وويل: ولي څه خبره ده علي زما
لور څه کړيدي؟

علي وويل: دا خو بايد تاته معلومه وای چي ستا لور څه څه کوي؟
اشرف خان وويل: هغې خو په ښار کي پوهنتون وايه،

علي وويل: ايا تاسو په دي خبر ياست چي هغې په پوهنتون کي د
چا چا سره ليدل او چيري چيري تله يا تاسو دا خبر نه اخيستی که
مو اخيستلای نو تاسو به په دي هم خبر وای چي په هغه ورځ چي
ستا لور په رود کي غرقيدل په هغه ورځ دا په رخصتۍ ستاسو بيله
اجازې تللې وه،

اشرف خان وويل: علي هر څه واضح ووايه چي څه خبره ده ستاسو
د خبرو مطلب څه دی؟

علي وويل: ورسه د هغې څخه يې وپوښته،

اشرف خان ډير پرېشانه سو بيا يې علي ته وويل: زما سره راځه!

كله چي علي ور سره روان سو نو اشرف خان د مسكان اطاق ته
ورغلی او هغې ته يې وويل: مسكان لورې تا په پوهنتون كي د چا
چا سره ليدل؟

مسكان حيرانه سوه چي څه پېښه سويده نو يې وويل: ولي څه خبره
ده بابا؟

اشرف خان په غوسه وويل: زما په پوښتنه كي پوښتنه مكوه زما د
سوال جواب راکه !

مسكان وويل: زما د پوهنتون همصنفيانې او زما ځنې نورې ملگرې
وې چي ما به كله كله ور سره ليدل،

اشرف خان وويل: بل دي د هيچا سره نه ليدل؟

مسكان وويل: يا بابا،

اشرف خان علي ته مخ ور واړوی بيا علي و مسكان ته وويل: هر
مانښام تا پر پنځه بجې د چا سره ليدل د ليلې شاته؟

مسكان ډيره وارخطاء سول او بدن يي په ريرديدو سو په ريرديدلي
اواز يي وويل: د هيبچا سره مي نننه ليدل،

اشرف خان چي كله مسكان وارخطاء وليدل نو پوه سو چي كمه
خبره سته نو ډير په غوسه سو او مسكان ته يي ډير په غوسه وويل:
رښتيا رښتيا راته ووايه چي د چا سره دي ليدل؟

مسكان ډيره وييريدل نو ځكه يي رښتيا وويل: هغه د سردار خان
د زوى كامران سره،

اشرف خان نور هم ډير په قهر سو او مسكان يي ټينگه
چپلاخه(خپيره) پر مخ ووهل او ورته ويويل: افرين دې سي
درباندي د پلار د دوښمن د زوى سره دي مينه شروع كړه راته تا د
هغه سره مينه نه بلکې د پلار عزت دي پر خرڅ كى او د خپل پلار
عزت او سر دي د هغه د پلار په پښو كي ور وغورځوى،

د مسكان تر سترگو اوښكې روانې سوې بيا اشرف خان وويل:دا
زما غلطې ده چي ته مي هلته يوازې او بيله خاره ايله كړې وې ما
پر تا باور كړى وو چي زما لور به زما عزت هيڅكله پاياله نكي
هغه د نورو انجونو څخه جلا ده خو نه وم خبر چي هغه لور به
مي عزت ليلام كي،

علي وويل: مسكان کامران ستا سره مينه نکوې بلکې هغه غواړې
چي ستا پواسيطه ستا د پلار عزت خپل پلار ته ډالۍ کي بيا به ستا
په وهلو او ډبولو ستا پلار شيبه په شيبه وژنې،

اشرف خان وويل: نه پوهيږم کمه گناه مي کړي وه چي داسي لور
خدای راکړه چي سر مي په لوړ نسو خو کښته سو،

کله چي اشرف خان دا خبرې کولې نو په دي وخت کي د مسكان
تليفون ته د کامران زنگ راغلی اشرف خان د مسكان د لاسه
تليفون واخيستی چي ويليدل چي د کامران زنگ وو نو تليفون يي
د قهره د مخکې وويشتی او مات يي کي او وويل: د نن څخه ستا
دباندي وتل تليفون او هر څه بند دي،

اشرف خان دا وويل او د مسكان د اطاقه څخه ووتی او د مسكان
د اطاق دروازې ته يي قلف ور واچوی نيرجلاء وويل: څه خبره ده
سړيه ولي داسي په قهر يي؟

اشرف خان وويل: ورسه د هغې لور څخه دي يي وپوښته چي د
پلار عزت يي د هغه د دوښمن سردار خان په پښو کي ور
وغورځوی د هغه د زوی سره مينه راته کوي دا خو ښه سو چي علي

زه خبر کړم که نه نو خدای خبر چي سردار خان به څه څه را کړی
وای،

نیرجلاء ډیره حیرانه سوه بیا یې وویل: ما نه درته ویل چي دا انجلی
یوازې مه ایله کوه خو تا به ویل چي یا زما لور د نورو انجونو پخیر
نه ده زما لور داسي ده و هاسي ده اوس دي نتیجه ولیدل،

اشرف خان په دفتر کي په دي خبره ټوله ورځ پریشانه وو چي د
هغه لور د هغه د دوښمن د زوی سره مینه کوي علي به کله کله د
اشرف خان پام بلي موضوع ته وگرځوی تر څو اشرف خان
تشویش ونکي کله چي ماښام سو نو اشرف خان او علي د کور پر
طرف روان سول کله چي کور ته ورسیدل نو په کور کي ټول ډیر
پریشانه وه اشرف خان وویل: څه خبره ده ولي داسي پریشانه
یاست؟

نیرجلاء وویل: سپړه مسکان په کور کي نسته هغه د کوره وتلې
ده،

اشرف خان ډیر حیران سو او ډیر په قهر سو کور ته ننوتی او
توپک یې را واخیستی او ویویل: نن خو د سردار خان هیڅوک نه
ور پرېږدم،

خو ټولو ونيوی اشرف خان ټول د ځان شخه ليري کړل او د کوره
شخه راووتی کله چي علي ته ور نيردي سو نو علي ونيوی او ورته
ويويل: ودريږه خان صاحب!

اشرف خان وويل: علي ما پريږده نن به يا زه وژل کيږم يا سردار
خان،

علي وويل: يو وار زما خبره واوره بيا چي هر څه کوي ويکه،

اشرف خان ودریدی او علي ته يي وويل: ښه وايه،

علي وويل: که ته په سردار خان او زوی يي يو چم وکي نو ستا د
لور په زړه کي به تاته تل نفرط وي او هغه به ستا شخه تل همداسي
تښتې ما خو هم همدا غوښتل چي مسکان د دوی کور ته ورسې
ځکه چي هلته به دا د زوی او پلار په هدف خبره سي،

اشرف خان وويل: خو علي هغه...،

علي وويل: خان صاحب په ما باور ولږه ستا په لور به هيڅ هم
نکيري او هيڅوک به هلته نه ورځي سبا ته مسکان زه خپله راوړم،

اشرف خان بيرته کور ته وگرځیدی او توپک يي وغورځوی،
مسکان د سردار خان په کور کي وه سردار خان ډير خوشحاله وو

کله چي د سردار خان زوی کامران د مسکان سره د باندېار څخه فارغه سو نو دباندې راووتی او په مسکان پسي يي دروازه را وتړل سردار خان خپل زوی ته وويل: افرين زويه تا زما سر را لوړ کي.....، سردار خان او زوی يي په خبرو سره اخته وه او مسکان په اطاق کي ناسته وه چي په دي وخت کي د اطاق دروازه باد ووهل څه اندازه خلاصه سوه مسکان فکر وکي چي کوم چا راپورې وهل نو ځکه ور ولاړه سوه چي وگوري څوک دی کله چي دروازې ته ور ورسيدل نو ويکتل هيڅوک نه وه ټول دباندې ناست وه، مسکان کرار کرار په زينو کي راکنسته سول او د دباندې بانديار ته يي غوږ ونيوی ټول ډير خوشحاله معلوميدل بيا سردار خان وويل: اوس به د اشرف خان څخه د هرې بدۍ بدله اخلم هغه ته به د سپې پڅير طوق ور واچوم او شاوخوا به يي په کلې کي را وگرځوم،

ددي خبرو په اوريدو د مسکان بدن په رپرديدو سو او ډيره وييريدل بيا سردار خان کامران ته وويل: زويه ستا نقلې مينې ماته ډيره خوشحالي راپه نصيب کړل،

کامران وويل: دا هر څه خو مي ستا څخه زده کړيدي بابا چي مازې زه د مسکان سره واده وکم نو د هغې څخه به د کور مزدوره

جوړه کم داسي بد حالت به باندې راولم چې پلار يې په لیدو مړ سي،

د کامران د خبرو په اوریدو مسکان نوره هم وبیریدل او پوه سول چې کامران ددې سره مینه نه بلکې چم کړیدی او غوښتل يې چې ددې پواسیطه اشرف خان برباد کي مسکان ددې خبرو په اوریدو د بدن حرکت او سد د لاسه ورکړی وو او پر شا روانه سول چې په دې وخت کي يې لاس د کوم لوبښې سره ومښتی او هغه پر مخکې ولویدی په دې سره ټول چپ سول او کامران ور وځغستل کله چې ور ورسیدی نو ویلیدل چې مسکان هلته ولاړه وه،

کله چې سهار سو نو سردار خان چې د کور په مینځ کي ناست وو تلفون ته يې زنگ راغلی کله چې سردار خان جواب ورکي نو ډیر په قهر پر ځای ودریدی او ویویل: دا ته څه وايي بي غیرته داسي نسي کیدای،

ټول ډیر حیران سول چې څه وسول کامران رانیږدي سو او پلار ته يې ویویل: څه خبره ده بابا؟

سردار خان د ډیره قهره کامران یو ټینگه چپلاخه پر دا مخ ووهلی بیا يې ویویل: بي غیرته دا ټوله ستا د لاسه،

کامران وویل: خو څه وسول بابا؟

سردار خان وویل: د هغه بي غيرته اشرف خان خواخوږي علي تير
مانښام زما د ميليون هاوو هيروينو ته اور ور اچولی دی ما ټوله
سرمایه په هغو لگولې وه دا کور مي لا ورته په گروې کړی وو زه
برباد سوم تباہ سوم،

په دي وخت کي د سردار خان د کور د دروازې څخه علي ور ږغ
کړه او وویل: سردار خانه ما نه وه درته ويلي چي نور سم سه او د
اشرف خان د کورنیه لاس واخله خو تا زما خبره ونه منل زه پوهیدم
چي ستا زوی به د اشرف خان کور ته ورځي او مسکان به د ځان
سره راوړي خو ما بس ستا بربادیدو ته بهانه لوتول نو ځکه مي ستا
زوی نه راوگرځوی که نه ما به هلته پر هم هغه ځای ستا زوی در
وژلی وای اوس په سمه درته وایم چي مسکان راپریږده که نه تر
دي به دي هم بدتر کم،

سردار خان وویل: داسي يي چيري در پریږدم چي اشرف خان زما
ټول تاوان رانکي،

علي وویل: سردار خانه ته اشرف خان نه ما برباد کړی يي او زه تاته
تاوان نسّم درکولای ځکه ما ته دوه وارې خبر کړی وې چي د

اشرف خان د کورنیه لاس واخله خو تا ونه منل دا ستا خپله غلطې
 ده نو تاوان به يي هم ته خپله مني او پاته خبره د مسکان سوه هغه
 خو به په هره ډول چي وي زه يي ددي ځايه بيايم ځکه ما يي د پلار
 سره وعده کړېده،

د سردار خان ورور چي گوډ گوډ هم کیدی سردار خان ته وويل:
 لالا هغه انجلۍ ور پرېږده ددي هلک سره ځان مه اچوه که نه دا
 اوس چي روغ بدنونه او ژوند لرو دا به هم راباندې ودروي،
 سردار خان هم ويږیدی نو ځکه يي خپل زوی ته وويل: ورسه
 هغه انجلۍ ور پرېږده،

کامران هم مسکان د اطاق څخه راويستل او د علي پر طرف يي ور
 پرېښوول کله چي مسکان علي ته راورسیدل نو سترگې يي د اوبښکو
 ډکې وې او تر خولې يي وينه بهیدل، علي د مسکان د اوبښکو او
 وينو په لیدو ډیر په قهر سو بيا يي مسکان ته وويل: ايا ته دوی
 ووهلې؟

مسکان په ژړا سر وښوروی چي هو بيا علي وويل: کم يوه ووهلې؟

مسكان د سردار خان زوی کامران ته لاس ونيوی، علي مسكان ته وويل: دباندې موټر ولاړ دی په هغه کي کښینه زه درځم تر شاه مه گوره،

مسكان د موټر پر خوا روانه سول او علي د کامران پر خوا ور روان سو کامران او د سردار خان نور کسان يې ډير زيات ور ووهل کله چي کامران تر مرگه ورسیدی نو سردار خان علي ته وويل: هيله کوم زويه پري ايږده زما داغه يو زوی دی،

علي کامران پريښوی بيا علي سردار خان ته وويل: لعنت پر داسي نارينه چي پر يوې مظلومې لاس پورته کوي دا څنگه نارينتوب دی تر داسي نارينه خو يو حيوان لا ښه دی لږ تر لږه تر ځان په کمزورې خو لاس نه پورته کوي،

علي دا خبرې وکړي وروسته د سردار خان د کوره ووتی او په موټر کي کښينستی او روان سو د مسكان تر سترگو اوښکې روانې وې بيا يې وويل: علي ما کور ته مه بيايه زه نور په هغه کور کي هيڅ حق نلرم ما مي د پلار عزت د خاورو سره ور خاورې کی زه به په کم مخ د بابا سره مخ کيږم هيله کوم علي ما کور ته مه بيايه،

علي وويل: مسكان چي تاته د خپلې غلطۍ احساس وسو همدا
 كفایت کوي ښه وو چي ته مخکې د پلار او زوی په چم خبره سوې
 که نه نو ټول ژوند به دې لاسونه مښلای چي دا په څه غضب اخته
 سوم چي تیر سوه هغه به هیر کوزه خان صاحب پوه کوم،

خو شیبې وروسته مسکان او علي کور ته را ورسیدل د کورنۍ ټول
 غړي د هغو مخته راغلل مسکان زړه نسوای کولای چي د موټر
 څخه راکښته سي د پلار څخه بیریدل خو څو شیبې وروسته علي د
 موټر دروازه ور خلاصه کړل مسکان ته يي خپل لاس ونيوی
 مسکان هم خپل لاس د علي په لاس کي ورکی کله چي مسکان خپل
 لاس د علي په لاس کي ورکی نو د مسکان ټوله بیر ختمه سول او
 د راحت احساس يي وکی علي مسکان تر لاس ونيول او د موټر
 څخه يي راکښته کړل چي په دي وخت کي يي پلار مخته راغلی
 چي ډیر په قهر وو، علي اشرف خان ته وويل: خان صاحب مسکان
 چي کومه غلطې کړي وه د هغه سزا دې ولیدل هیله کوم کیسه نوره
 پر همدې ځای ختمه کی،

اشرف خان چي کله د مسکان پر خوله وینې ولیدي نو قهر يي کم
 سو او وروسته ولاړی علي د مسکان مور نیرجلاء ته وويل: خاله
 مسکان خپل اطاق ته بوځه،

مسكان خپل اطاق ته ولاړل علي د اشرف خان پر خوا ورغلی اشرف
 خان په تليفون کي مصروفه وو کله چي يي تليفون کاټ کي نو په
 حيراني يي علي ته وويل: علي تا د سردار خان مالونه ټول ور
 وسوځول د مسكان په خاطر؟

علي وويل: بلي هو د مسكان په خاطر هم او د غيري قانوني او
 تاواني کاروبار په خاطر هم ځکه چي د سردار خان د لاسه ډير
 ځوانان په نشو روږدي سويدي او د هغو په زياتوب کي پرمختگ
 روان دی،

اشرف خان وويل: او علي خبر سوم چي تا د هغه زوی هم ډير
 سخت ور وهلی دی؟

علي وويل: هو خو هغه پر مسكان لاس پورته کړی وو کله چي ما
 د مسكان پر مخ وينه وليدل نو بس عصابو مي کار پريښوی لاسونه
 مي هم نه راگرځيدل ما خو هغه نه پريښوی خو سردار خان وويل
 چي دا زما يوازينی زوی دی،

اشرف خان خو شيبې علي ته کتل او بيا يي وويل: علي نه پوهيږم ته
 له کمه راغلي دومره ښه خو يو نيردي خپل هم له چا سره نکوي
 لکه تا چي زموږ سره وکړل،

علي وويل: خان صاحب تاسو په دي خبرو ما پردي کوي او بل دا چي دا زما مسؤليت دی الله زه د همدې لپاره را استولی يم او د همدې لپاره مي د الله څخه دنيا ته د بيا راتلو اجازه اخيستي ده،

اشرف خان حيران سو بيا يي وويل: د بيا راتلو؟ زه پوه نسوم علي، علي تر څه ځنډ وروسته وويل: ته دا پرېرده خان صاحب اوس د مسکان لپاره د يو ښه هلک په لټه کي سه چي دا تل خوشحاله او د هره غمه ډيره ليري وساتي چي مسکان ته د نړۍ ټولي خوشحالي ورکړي،

علي تر څه بحث وروسته ولاړ سو چي په دي وخت کي نيرجلاء چای هم را اخيستي وې او علي ته يي وويل: علي چيري ځي کښينه چای وڅيښه سترې سوي به يي،

اشرف خان وويل: علي به بيا د چا د مرستې لپاره ځي دی خو تل د نورو سره په مرسته مصروف وي،

علي موسکي سو بيا يي وويل: هغه خاله د کلي څو ځوانانو نن ميلمستيا او بانډار جوړ کړيدی او زه يي ور غوښتي يم زه خو ددي ميلمستياوو او بانډارو سره نه يم جوړ خو دا چي د کلي د ځوانانو

زړه مات نسي نو په همدې خاطر ورځم تاسو او خان صاحب چای
وڅښي ييا به يي ماښام يو ځای وڅښو،

نيرجلاء وويل: اسمده علي زويه چي څنگه ستا خوښه وي،

وروسته علي د اشرف خان او ميرمني څخه يي خدای په امانۍ
واخيستی او ولاړی، اشرف خان علي ته کتل چي هغه روان وو او
د ځان سره موسکي کيدی نيرجلاء هم موسکي سوه بيا يي وويل:
فکر کوم ستا په زړه کي هم هغه خبره ده کوم چي زما په زړه کي
ده،

اشرف خان په موسکا وويل: ستا په زړه کي څه خبره ده گراني؟
نيرجلاء وويل: داغه چي زموږ د لور لپاره به تر علي بل کم ښه
هلک وي چي ور په نکاح يي کو،

اشرف خان موسکي سو بيا يي وويل: زما په زړه کي هم همدا خبره
وه گراني خو يوي خبرې ته پريشانه سوم،

نيرجلاء وويل: څه ته؟

اشرف خان وويل: د داسي انجلۍ سره به څوک واده وکي چي د
کوره تښتيدلي وي په داسي حال کي هم چي علي يي په ټوله کيسه

خبر دی که اوس نه وای په خبر خو یو بهانه به مو ورته کړی وای
چي د خپلوانو کره تللي وه یا یو بل ځای میلمه وه خو دا بدبخته
خپله علي د هغه کوره راوستل چیري چي دا ور تنبیدلي وه،

نیرجلاء وویل: علي خو زموږ د زوی پخیر دی هغه به زموږ غوښتنه
حتماً مني بایزه به یې نه گڼي ته ورته ووايه،

اشرف خان وویل: ښځې زه ځني شرمیرم بیا خو زموږ په کلتور کي
باید د هلک لخوا د انجلی د غوښتلو لپاره مرکه وسي،

نیرجلاء وویل: سړیه کله چي به د اصحابو کرامو لونی لویانې
سوې ایا هغو به یو چاته د ورکولو لپاره رسول الله ﷺ ته نه راتلل؟
چي هغو سترو صاحبوو په دي کار کي شرم نه دی کړی نو موږ یې
ولي وکو او بل موږ ته اول دین او بیا کلتور ارزښت لري چي دین
نه یو منعه کړي نو بیا ولي دا کار ونکو،

اشرف خان وویل: ته خو ښه وایي ښځې ته خو پوهیږي چي ماته
خوک نه ووايي نو زه ډیر په غوسه کیږم داسي نه علي نه راته ووايي
او زه هغه ته په غوسه سم او په غوسه کي بد و رد ورته ووايم او
هغه موږ پریردي او راڅخه ولاړ سي خیر یو میاشت به صبر ورته

وگو شاید د دوی دوو ترمنځ خپله مینه پیدا سي که تر یوې میاشتي وروسته یې مینه نسوړه پیدا نو بیابه ورته ووايو،

نیرجلاء وویل: صحتي دی چي څنگه ستا خوښه وي،

کله چي علي د کوره ووتی او پر لار روان وو نو مسکان د خپل اطاق څخه ورته کتل او د علي په لیدو به موسکي کیدل د مسکان په زړه کي د علي لپاره مینه پیدا سوې وه خو زړه یې نسوای کولای چي ورته ووايي او د موقع په لټه کي وه چي علي ته ددې سره د واده کولو ورته ووايي خو علي د مسکان څخه ليري ليري گرځیدی، یوه شپه علي څه ناوخته راغلی کورته ټول بیده سوې وه خو مسکان د علي په انتظار د کور په پارک کي ناسته وه تر ډیر انتظار وروسته مسکان په چوکي کي بیده سوې وه تر څو شیبو وروسته د مسکان چوکي وښوریدل په دي سره مسکان یو دم راکښینستل ډیره ویریدل او پر خپل ځای ودریدل او اوږدې اوږدې ساوې یې کښلې تر څو شیبو وروسته څه ارامه سوو کله چي یې د علي اطاق ته وکتل نو د اطاق گروډ لگیدی او رڼا وه مسکان پوه سوو چي علي راغلی دی نو د هغه د اطاق خواته ور روانه سول خو کله چي مسکان ور روانیدل نو گروډ بند سوو مسکان ودریدل او فکر یې وکی چي علي بیده سوو نو غوښتل یې چي خپل اطاق ته ولاړه سي خو کله چي

د خپل اطاق پر خوا روانه سول نو د علي د اطاق گروډ بيا ولگيدی
 مسکان بيا ودریدل او غوښتل يي بيا د علي اطاق ته ور وگرځي خو
 کله چي ور وگرځيدل نو د اطاق گروډ بيا بند سو مسکان يو وار
 بيا ودریدل او تر څو شيو وروسته يي بيا غوښتل چي خپل اطاق
 ته ولاړه سي خو د علي د اطاق گروډ بيا ولگيدی، مسکان په دي
 سره ډيره حيرانه سول بيا يي فکر وکی چي علي ددې سره ټوکې
 کوي نو ځکه د علي د اطاق پر خوا ور روانه سول په دي سره بيا د
 علي د اطاق گروډ بند سو، کله چي مسکان ور ورسيدل نو د علي
 د اطاق دروازه يي خلاصه کړل گوري چي توره تاريخه وه مسکان
 وويل: علي؟

خو چا برغ ونکی مسکان بيا وويل: علي؟

خو بيا هم چا برغ ونکی مسکان بيا وويل: علي زه پوهيږم ته زما
 سره ټوکې کوي،

خو بيا هم په اطاق کي چوپتيا وه مسکان اطاق ته دننه ورغلل او د
 اطاق گروډ يي ولگوي کله چي يي شاوخوا وکتل اطاق کي نو
 هلته هيڅوک نه وه په دي سره د مسکان بدن په ريرديدو سو او په

همدې وخت کي د اطاق د گروډ د بتن د بنديدو ږغ سو او گروډ
بند سو په دې سره مسکان يو لويه چغه وکړه چي بابا؟

د مسکان په چغه سره د کور ټول غړي راکښينستل او ټول دباندي
راووتل اول يي د مسکان په اطاق کي وکتل خو مسکان هلته نه وه
بيا ټول دباندي راووتل شاوخوا يي وکتل او د مسکان مسکان نارې
يي وهلي چي په دي وخت کي يو خدمتگار په زوره وويل: خان
صاحب!!

ټولو د علي د اطاق خواته وکتل او بيا ټول ورغلل کله چي د علي
اطاق ته ور ورسيدل نو ويليدل چي مسکان د علي په اطاق کي بي
هوبښه پرته وه، اشرف خان ژر د مسکان پر مخ اوبه ور واچولي تر
خو شيبو وروسته مسکان په هوبښ کي راغلل او بيا اشرف خان
خپل اطاق ته بوتله، کله چي مسکان څه ارامه سوه نو پلار يي ورته
وويل: څه خبره وه لوري؟

مسکان وويل: زه په پارک کي ناسته وم خو څو شيبې وروسته پر
هم هغه ځای بيده سوې وم زه بيده وم چي يو دم مي چوکۍ چي
زه پر بيده سوې وم يو چا وښورول په دي سره زه راکښينستم خو
چي ومي کتل هيڅوک نه وه خو د علي د اطاق گروډ لگيدی ما

فکر وکی چي علي راغلی دی نو ځکه مي وغوښتل چي ورسم او پوښتنه ځني وکم چي ایا هغه ډوډۍ خوړلي ده که نه خو چي زه د علي د اطاق خواته ور روانه سوم نو د علي د اطاق گروډ بند سو ما فکر وکی چي علي به بیده سوی وي نو بیرته راوگرځیدم خو چي راگرځیدم نو بیا د علي د اطاق گروډ ولگیدی زه بیا ور روانه سوم خو گروډ بیا بند سو.... ما فکر کوی چي علي ما ویني او ټوکې راسره کوي خو چي کله ورغلم نو هلته توره تاریکه وه ما چي کله گروډ ولگوی نو د علي په اطاق کي هیڅوک نه وه خو څو شیبې وروسته یو لاس ما ولیدی چي د اطاق گروډ یې بند کی خو نفر نه معلومیدی صرف یې لاس وو !

اشرف خان ډیر حیران سو بیا یې وویل: څه؟!

مسکان وویل: هو بابا هغه لاس ما خپله ولیدی چي گروډ یې بند کی زما د خولي لویه چغه ووتل او تر دي وروسته نوره په ځان نه یم پوه سوې،

د مسکان د خبرو په اوریدو ټول ډیر پریشانه سول د مسکان د منځ بڼه هم اوښتې وه کله چي اشرف خان د مسکان پر تندې لاس ور

ونیوی نو حس بی کره چي د مسکان سخته تبه ده اشرف خان ډیر
پریشانه سو، نیرجلاء وویل: څه خبره ده سړیه؟

اشرف خان وویل: د مسکان سخته تبه ده شپه هم ناوخته ده شاید
ډاکټران ټول بیده وي نه پوهیږم څه وکم؟

کله چي د مسکان کیسه تر همدې ځایه راوړسیدل نو بیا یې
روحیلې او د روحیلې کلیوالو ته وویل: زه مطمئنه یم چي په هغه
ورځ ناروغه زه وم خو سختی پر علي تیریدلي،
روحیلې وویل: هغه څنگه؟

مسکان وویل: په هغه شپه زما پلار اشرف خان او کورنۍ مې لا
هم په داغه تشویش کي وه چي په دې وخت کي په کور کي د
موټر بڼغ سو کله چي زما کورنۍ وکتل نو هغه ډاکټر وو کله چي
ډاکټر کورته راغلی نو زما پلار او کورنۍ مې ډیر حیران سول بیا
زما پلار وویل: په دا نیمه شپه ډاکټر صاحب تاسو؟

ډاکټر وویل: اشرف خانه خو تاسو تلفون راته کړی وو چي زما
لور ډیره ناروغه ده کورته ژر راسه دا دی زه هم راغلم،
اشرف خان وویل: ما خو تلفون نه وو درته کړی،

ډاکټر وويل: عجبه ده اشرف خانه خو ستا نمبر وو ستا اواز وو نو
څنگه تا تليفون نه دی راکړی؟

اشرف خان او ټوله کورنۍ يې ډير حيران سول بيا اشرف خان
وويل: هر چا چي درته کړيدی ډير ښه يې کړيدي تاسو بيخي پر
ښه وخت راغلاست راځی مهرباني،

بيا مسکان کليوالو او روحيلې ته وويل: په هغه ورځ علي و ډاکټر
ته زما د پلار په تليفون او اواز زنگ ور وهلی وو چي زما درملنه
وسي،

روحيلې وويل: هغه څنگه؟ او علي په دي څنگه خبر سو چي ته
بيريدلې يې او ناروغه يې؟

مسکان بيا خپله کيسه شروع کړل او وويل: کله چي ډاکټر ماته
دوا راکړل نو زه يو څه جوړه سوم خو د سهار په وخت کي مي بيا
ډيره سخته تبه سوه مور او پلار مي ډير پريشانه وه کله چي سهار
سو نو مور او پلار مي پريکړه وکړه چي ما به د پير صاحب د
زيارت ملنگ ته بيايي همدا وو چي موږ د پير صاحب د زيارت پر
خواروان سولو د پير صاحب زيارت زموږ څخه يو څه زيات ليري
وو پر لارې موږ په ډيري سختۍ سره هلته ورسيدلو ځکه چي پر

لاري به يو ځل موټر خراب سو بيا به يي ټايرونه خراب سول.....
 دا ځكه داسي كيدل چي هلته موږ په يو راز خبريدلو خو خير كله
 چي موږ هلته ورسيدلو نو زما پلار د ملنگ بابا د يو مريد څخه
 پوښتنه وكړه چي ملنگ بابا چيري دي؟

د ملنگ بابا مريد وويل: ملنگ بابا دا څو شيبې مخكې ولاړی د
 ښار خواته يو ځوان راغلی او ملنگ بابا ته يي وويل چي ستا زوی
 په بازار کي تکر کړیدی نو ملنگ بابا هلته ورغلی،

اشرف خان وويل: نو څه وخت به راسي؟

مريد وويل: نه پوهيږم شايد ژر رانسي خو تاسو دلته انتظار سی
 ممکن راسي،

اشرف خان او نيرجلاء ډير پريشانه سول چي دا بيا څنگه پيښه
 سوه چي بله ورځ ملنگ بابا نه تلی نن چي زموږ پکار سو ولاړی،
 خو دوی هلته ملنگ بابا ته په تمه سول ساعتونه تير سول خو د
 ملنگ بابا درک نسو معلوم لمر خپلي شغلې او وړانگې سره ټولولي
 او مخ پر زوال روان وو نيرجلاء و اشرف خان ته وويل: سړيه نن
 به ولاړ سو بيا به سبا ورته راسو شپه کيږي بيا،

اشرف خان وويل: رښتيا هم خو مسكان به نن شپه بيا د سختې تېې
په تكليف وي،

نيرجلاء وويل: خير دى نن شپه به لا يو ركم تيره كړو بيا به سبا
ورته راسو،

اشرف خان وويل: صحي دى درځى چې څو نو!

كله چې دوى روانيدل نو په دې وخت كې ملنگ بابا را ورسيدى
تر روغېر وروسته اشرف خان ورته وويل: ملنگ بابا ستاسو په
زوى مې ډيره خوا بده سول چې ټكر يې كړيدى،

ملنگ بابا وويل: نه نه زوى مې ټكر نه وو كړى هغه رك روغ وو
يو ناشنا ځوان راغلى ويل ستا زوى ټكر كړيدى خو هغه روغ
جوړ وو هيڅ نه وه په سوي هغه ځوان ټوكې راسره كولي،

اشرف خان وويل: الله دې داسې ناپوه ځوانانو ته هدايت وكړي،

ملنگ بابا وويل: هو امين خو ښه سو زوى مې هم د ډير وخت
وروسته وليدى زه د هغه ځوان څخه هيڅ نه يم خوابدى،

اشرف خان وويل: الله دې تاسو خوشحاله لري ملنگ بابا،

ملنگ بابا وويل: مننه اشرف خانه خو تاسو دلته څه کوی خيريت وو؟

اشرف خان وويل: ملنگ بابا مسکان لور مي تير ماښام په کور کي بيريدلي وه اوس ډيره سخته ناروغه ده،

ملنگ بابا مسکان ته وکتل او تر څو شيبو وروسته يي وويل: زما سره راځی!

اشرف خان مسکان نيرجلاء او د مسکان دوه اکاگان په ملنگ بابا پسي روان سول، ملنگ بابا خپل دربار ته ننوتی او پر خپل تخت کښينستی او مسکان ته يي وويل: لورې دلته زما و مخته کښينه!

مسکان د ملنگ بابا مخته کښينستل، ملنگ بابا خپل غټ کتاب راواخيستی او خلاص يي کي، ملنگ بابا به يو وار مسکان ته وکتل او بيا به يي کتاب ته وکتل او کلمات به يي ويل، څو وارې يي همداسي وکړه وروسته يي کتاب بند کي او اشرف خان ته يي وويل: اشرف خانه ستاسو کور ته يو ارواح راغلي ده،

په دې سره ټول ډير حيران او وارخطاء سول بيا ملنگ بابا وويل: وارخطاء کيږی مه ځکه چي هغه ارواح ستاسو په لور هيڅ نسي

کولای هغه ډیره ارامه او بی ازاره ارواح ده دا ستاسو د لور چي
 سخته تبه ده دا د بیړي تبه ده هغه هیڅ نه دي په کړي،

د اشرف خان او کورنۍ یې زړونه څه نرم سول او بیا تر څو شیبو
 وروسته دوی د ملنگ بابا څخه رخصت واخیستی او د کور پر
 طرف روان سول، مسکان په موټر کي د دروازې خواته ناسته وه د
 موټر هنداره یې کښته کړي وه او یو لاس یې دباندې ځړولی وو او
 پر لاري یې لیري لیري ساحو ته کتل، مسکان په فکرو کي غرقه
 وه چي یو دم یې هغه لاس چي دباندې یې ځړولی وو یو چا پخپل
 لاس کي ونیوی په دي سره مسکان وغورځیدل او لویه نارې یې وکړه
 او د پلار په غیږ کي یې سر پټ کي په دي سره د مسکان اکا موټر
 ودری اشرف خان د مسکان پر طرف وکتل او ویویل: څه خبره
 ده لورې؟

مسکان تر څو شیبو وروسته ویویل: بابا زما لاس یو چا ونیوی،

اشرف خان و مسکان ته دلسایې ورکول او بیا یې ورته ویویل راسه
 زما او د مور په مینځ کي دي کښینه وروسته اشرف خان د موټره
 کښته سو د موټر دباندې یې شاوخوا وکتل او تر څو شیبو وروسته
 موټر ته پورته سو او روان سول تر یونیم ساعت مزل وروسته

کورتہ راورسیدل کله چي د موتره کښته سول نو ویلیدل چي د کور
د ودانۍ په زینو کي علي ناست دی او د دوی په لیدو ولاړ سو ښه
راغلاست یي ورته ووايه، مسکان د علي په لیدو په زړه کي
خوشحاله سوه او خو شیبې یي د علي په سترگو کي خپلي سترگې
ښخې کړي وې وروسته اشرف خان نیرجلاء ته وویل: نیرجلاء
مسکان خپل اطاق ته ورسوه!

مسکان او نیرجلاء ولاړل علي او اشرف خان یوازې پاته سول بیا
علي اشرف خان ته وویل: سلطان کیسه راته وکړه په مسکان مي
ډیره خوا بده سول خیر الله مهربانه دی هغه به هر څه سم کي
تاسو فکر مه خرابوی خان صاحب،

د اشرف خان تر سترگو اوښکې روانې سوې بیا یي په ژړا وویل:
علي مسکان زما یوه لور ده تر ځان هم ډیره راباندې گرانه ده که په
هغې څه وسوه نو زه به څه کوم؟

علي د اشرف خان لاس خپل پلاس کي ونیوی بیا یي ورته وویل:
خان صاحب په مسکان به هیڅ نکیري دا زما ستا سره وعده ده که
خدای نکړه کوم مصیبت پر مسکان راتلی نو د هغه مصیبت مخته

به زه ځان ور واچوم زه الله د همدې لپاره را لېږلی یم چې ستاسو
ساتنه وکم،

اشرف خان خپلي اوبښکې پاکي کړي او بيا يې وويل: علي ملنگ بابا
ويل چې زموږ په کور کي ارواح ده ته د ځان سره احتياط کوه او
ته به نور دننه زموږ سره اوسېږي،

علي موسکې سو بيا يې وويل: خان صاحب ارواح مرواح نسته مړه
سوي خلک بيرته نه راځي او دا د هر چا په خبرو باور مکوی،

اشرف خان وويل: نه نه علي ملنگ بابا ډير ستر ولي او پرهيزگاره
سړی دی،

علي وويل: پوهيږم خان صاحب خو خبره داسي ده که ارواح وي
هم هغه چاته ازار او تکليف نسي ور رسولای دا د انسانانو بيره
دوی په تکليفوي اصل کي ارواح يې نه په تکليفوي،

اشرف خان وويل: هو بلکل ملنگ بابا هم همداسي ويل،

شپه تياره سوې وه اشرف خان د علي سره تر بانډار وروسته
لومړی د مسکان اطاق ته ورغلی او د مسکان د صيحت پوښتنه
يې وکړه او بيا خپل اطاق ته ولاړی او بیده سو، شپه ډيره
ناوخته سوې وه خو مسکان پر کټ همداسي روڼي سترگې پرته
وه خوب نه ورتلی څو شیبې وروسته مسکان د کټ څخه پورته

سول او د کلکین خواته روانه سول کله چي يي په کلکین کي دباندي وکتل نو ویلیدل چي علي د کور په پارک کي ناست دی او په کمپیوتر کي مصروف دی، مسکان د اطاق څخه ووتل او د علي پر طرف ور روانه سول کله چي علي ته ور ورسیدل نو علي ته يي سلام ووايه علي د مسکان د سلام تر جواب وروسته وویل: اووه ته تر اوسه نه يي بیده سوې مریضه هم يي؟

مسکان وویل: خوب نه راتلی،

علي د چوکۍ یو اړخ مسکان ته ور ایله کی او ورته ویویل: راسه مهرباني کښینه،

مسکان هم د علي ترڅنگ کښینستل بیا علي وویل: مریضې دي اوس څنگه ده؟

مسکان وویل: اوس څه ناڅه سمه یم،

علي موسکۍ سو بیا يي وویل: نو تا زما په اطاق کی په نیمه شپه څه کول؟

مسکان وویل: زما طبیعت خراب وو چي ته چیري وي تر دومره ناوخته پوري،

علي وویل: د کله چي د خان صاحب مرستیال تللی دی د هغې ورځې راهیسي مي په دفتر کي کارونه ډیر زیات سويدي نو ځکه کله کله هلته پاته سم خو ته زما په اړه هیڅ اندیښنه مکه،

مسكان وويل: نه نه علي زيات كارونه مكوه صيحت ته دي په
توان تماميري زه سبا بابا ته هم وایم چي تا د زیاتو کارو څخه
منعه کي،

علي وويل: نه خان صاحب خو ما نه مجبوره کوي چي زه باید
زیات کار وکم خو د خان صاحب کمپنی د څو میاشتو د پاره
سخت کار ته ضرورت لري تر هغه وروسته به تر کلونو کلونو
پوري په ډیر لور معیار او په پرمختګ کي رواني وي غواړم
ژر دا کارونه سرته ورسوم معلومه نه ده چي تر څه وخته به
زه همدلته یم نه غواړم کارونه نیمګړي پریرم،

مسكان وويل: علي ته ځي؟

علي وويل: نو څه کوم دا خو مي د پلار کور نه دی چي تل به
پکښي اوسیرم،

مسكان وويل: نو ولي موږ ستا هیڅ نه یو؟

علي موسکی سو او بیا یي وويل: نه نه داسي خبره نه ده خبره
داسي ده چي زه د ځان واک نلرم چي چيري ولاړ سم یا نه
چيري څومره و اوسیرم که مي په واک کي وای نو ما به تاسو
هیڅکله نه وای پري ایښي کاش چي ما کولای سواي چي دلته
پاته سوی وای،

علي مسکی سو او بیا یي وويل: خو کیدای سي چي ستا تر واده
پوري همدلته یم،

مسكان څه څپه غوندي سوه بیا علي وويل: څه وسوه؟

مسكان په غوسه وويل: هیڅ نه،

علي بيا وويل: وايم خو څه وسوه دا د واده په خبره غوسه سوي
نو ته واده نکوي؟

مسکان تر څو شيبو وروسته وويل: زه ستا سره نور خبري
نکوم،

علي وويل: اڅه سمدېه بڅښنه غواړم بيا داسي خبري نکوم چي
ستا طبيعت په خراب سي که اوس هم خبري نکوي نو ستاسو
د کور هغي ارواح ته وايم چي راسي او ودي خوري،
مسکان وويل: زه د ارواح او بلاوو څخه نه بيريرم،

علي وويل: هو نو يوه بلا د بلي بلا څخه رښتيا هم نه بيريري،
علي موسکي سو خو مسکان ډيره په غوسه سوه بيا علي وويل:
بڅښنه غواړم توکي مي کولي،

علي کمپيوټر بند کي بيا يي مسکان ته وويل: که ته نه بيديري
نو راسه يو کيسه درته وکم زه خبر سوي يم چي ستا د کيسو
اوريدلو سره ډيره مينه ده که څنگه؟

مسکان لا هم غوسه وه خو بيا يي وويل: ښه شروع يي که،
علي وويل: انو ورته غور سه.....،

علي په کيسي ويلو شروع وکړه کله چي کيسه اوږده سول نو د
مسکان سترگي له خوبه ډکي سوي يوي او بلي خواته به ځنگيدل
اخير کي خوب باندي غالبه سو او کرار کرار يي سر د علي پر
خوا کږيدی دا وو چي سر يي د علي اوږي ته ورسيدی او هلته
بيده سول علي د مسکان ددي حالت په ليدو موسکي سو بيا يي

خپلي سترگي د مسكان د مخ په ښكلا كي ښخي كړي تر څو شيبو وروسته يي د مسكان څخه مخ واړوي او د آسمان طرف ته يي وكتل او تر سترگو يي اوبښكي روانې سوي، تر څو ساعتو وروسته د سهار د مرغانو اوازونه خپاره سول په دي سره د مسكان سترگي خلاصې سوي خو چي ويكتل چي د علي پر اوږه پرته ده نو ژر يي سر پورته كي او علي ته يي په حيرانتيا وويل: علي ايا ته زما په خاطر ټوله شپه دلته ناست وي؟

علي وويل: اوس مي نو څه كړي واي خپه كړې مي وي سزا خو به مي ليدل،

مسكان وويل: علي زه ډيره بڅښنه غواړم باور وكه چي هيڅ په ځان پوهه نسوم چي څنگه بيده سوم او ستا پر اوږه مي سر كښيښوي،

علي وويل: نه نه تا خو ماته سزا راكول د تير ماښام په توندو خبرو،

مسكان موسكې سوه بيا يي وويل: داسي نه ده علي زه ستاسو په خبرو نه يم خپه سوي،

علي وويل: ډير ښه چي نه يي خپه سوي دا راته ووايه چي اوس دي صيحت څنگه دي؟

مسكان وويل: اوس ډيره ښه يم،

علي وويل: د خداي ﷻ مهرباني ده راځه زه به دي تر اطاقه ورسوم،

علي خپل لاس مسكان ته ونيوی تر څو مسكان يې لاس ونيسي او ولاړه سي كله چي مسكان د علي لاس ونيوی نو څو شيبې ډيره حيرانه وه او د علي لاس ورته ډير اشنا معلوم سو،
علي وويل: څه وسول؟

مسكان تر څو شيبو وروسته وويل: هيڅ نه،

وروسته مسكان د علي سره روانه سول مسكان خپل اطاق ته ولاړل او علي خپل اطاق ته ولاړی كله چي د سهار د ناشتې وخت سو نو خدمتگار سلطان د علي د اطاق دروازه ور وټكول او وويل: علي صاحب خان صاحب وايي چي ناشتې ته راسه،
علي وويل: سمدې ته درځه زه پسي درځم،

تر څو شيبو وروسته علي د ناشتې و ميز ته راغلی تر روغېر وروسته اشرف خان وويل: علي مسكان راته وويل چي ته د کمپنۍ د کارو په خاطر ټوله شپه وينس وي،

علي وويل: څه مهم پلانونه وه خان صاحب چي بايد ژر مي سرته رسولي وای،

اشرف خان وويل: علي ماته کمپنۍ ستا تر صيحت نه ده مهمه که مي بيا د کمپنۍ په کارو کي د شپې تر ناوخته وينس وليدلي نو ډير به درځه خپه سم،،

علي وويل: نه خان صاحب د تيري شپې کار يې يو څه زيات وو نو ځکه ورته وينس وم نور يې زيات کار نه دی پاته هغه د ورځې ان شاءالله سرته رسيري.

اشرف خان وویل: په کومه کمپنۍ کې چې مشر په خپل دفتر کې حاضر نه وي د هغې کمپنۍ کارونه او پرمختګ تر ډیره حده سست او کمزوري وي خو په هره کمپنۍ کې چې ستا په رګم کارکونکي وي نو په هغه کمپنۍ کې د مشر حضور یا نه حضور هېڅ فرق نکوي او نه هم پر کمپنۍ کوم تاثیر اچوي،

علي وویل: نه نه خان صاحب زه خو صرف خپل مسؤليت ادا کوم تر نورو زيات کار ما هم نه دی کړی،

اشرف خان وویل: علي د کومي ورځې چې ته زما کمپنۍ ته راغلی يې نو زما کمپنۍ يو مخ پر ګټه روانې دي،

نيرجلاء وویل: نو چې دومره زياته ګټه يې در رسولي ده معاش هم يو څه زيات ورکوي که نه؟

اشرف خان موسکي سو بيا يې وویل: هغسې خو چې علي ووايي ټوله تر قربان دي معاش خو چې هر څومره زيات وي بيا هم لږ وي زه خو علي ته په هره ګټه کې نيمايي برخه ورکوم خو علي سرزوري کوي او هېڅ نه غواړي،

نيرجلاء علي ته وویل: ولي علي آيا ته پيسو ته ضرورت نلري ته به هم سبا خپل ژوند جوړوي بڼه او کوچنيان به دي وي ته که څه ته ضرورت نلري هغوی خو بيا ضروريات لري نو،

علي وویل: ستاسو خبره صحي ده خاله خو اوس وخت کې کمپنۍ کار او پيسو ته ضرورت لري زما کوچنيان او بڼه به څو کاله وروسته راځي او پيسو ته به يې ضرورت پيدا کيږي خو د کمپنۍ پيسو ته اوس اړتيا ده که يې همداسې پريږدو اوس

چي په لږو پيسو جوړيزي او پرمختگ کوي څو کاله وروسته به پنځه چنده زياتي پيسې په جوړيدو و غواړي،

اشرف خان وويل: آفرين علي که څه هم په عمر کم يې خو خبري او تجربېي د ډير پوخ عمره او پوهو خلکو کوي کمپنيو ولا په داسي ځوانانو پسي په آسمان کي گوري خو ماته خدای پر مخکې راکي،

اشرف خان او علي تر څه خبرو وروسته دفتر ته ولاړل او هلته يې پر څو نوي موضوعاتو د کارکونکو سره خبري وکړي اشرف خان پوهيدی چي علي دده کمپنی ته ډير پرمختگ ورکولای سي نو ځکه يې هره مشوره د علي سره کول او د کمپنی ټولي چاري يې علي ته وسپارلې علي به د کمپنی د کارو تر څنگ د کليوالو سره هم هر اړخيزي مرستي او کمکونه کول د کلي پر خلکو علي ډير گران وو او ډيري دعاوي به يې ورته کولي علي د اشرف خان په کمپنی کي تر څو مياشتو سختو کارو وروسته يو ورځ د اشرف خان مخته ته د کمپنی ټول مهم اسناد کښيښول او اشرف خان ته يې په کمپيوټر کي د کمپنی د پرمختگ د گراف د ايښولو سره وويل: دا دی خان صاحب ستاسو کمپنی اوس په داسي مقام کي ده چي تر کلونو کلونو پوري به هيڅ تاوان ونه ويني او په دي کلونو کي به خاص په گټه کي رواني وي څوک به يې سيال نسي پيدا،

کله چي د مسکان کيسه تر دي ځايه را ورسيدل نو د مسکان اواز د ژړا پڅير سو او بيا يې وويل: کاش چي د کمپنی کارونو کلونه کلونه نور هم وخت نيولی وای،

روحيلي وويل: ولي؟ ڇي د ڪمپني ڪارونه خلاص سول نو بيا
ڇه وسول؟

مسڪان وويل: همدا زمور د جدائي سبب سو ڇڪه د هغه هدف
يوازي زمور او د نورو خلکو سره ڪم ڪول وه،

روحيلي وويل: تاسو ڇنگه جدا سواست ايا تا د هغه سره مينه
ڪول؟

مسڪان وويل: هو ما د علي سره ڊيره مينه ڪول،

روحيلي وويل: آيا علي هم ستا سره مينه ڪول؟

مسڪان وويل: ڪيداي سي،

روحيلي وويل: ڪيداي سي بيا ڇنگه؟ آيا هغه تاته يا تا و هغه ته
د ميني اظهار نه دي ڪري؟

مسڪان بيا په ڪيسي شروع وکړه او وويل: ڪله ڇي علي او
پلار مي د ڪمپني د ڪارو څخه فارغه سول نو تر څو ورځو
وروسته مي والدين سره ڪنډينسټل پلار مي مور ته وويل: بنځي
فکر ڪوم د مسڪان په زړه ڪي د علي د پاره مينه پيدا سويده خو
علي فکر نکوم ڇي د مسڪان سره د ميني پلان دي ولري څه
کوو ايا د علي سره دا خبره شريکوو که څنگه؟

نيرجلاء وويل: نه پوهيرم خو شايد د علي په زړه ڪي هم مسڪان
ځای ولري هغه به په دي خاطر مسڪان ته يا مور ته نسي
ويلای ڇي داسي نه مور يي بده وگڼو،

اشرف خان وويل: شايد همداسي خبره وي نو راسه نور به وخت د لاسه نه ورکوي لومړی به خبره د مسکان لور سره شریکه کوي چي آيا موږ ورته ووايو علي ته که ته پخپله ورته وايي،

نيرجلاء وويل: صحي دی نو راځه چي ورته ووايو،

نيرجلاء او اشرف خان دواړه د مسکان اطاق ته ورغلل اشرف خان مسکان ته وويل: مسکان چي يو پوښتنه درځخه وکم صحي جواب يي راکوي؟

مسکان وويل: هو بابا ولي نه،

اشرف خان وويل: آيا ته د علي سره مينه کوي او غواړي چي واده ور سره وکړي؟

مسکان ددي خبري په اوريدو موسکي سوه تر څو شيبو وروسته يي وويل: هو بابا،

اشرف خان وويل: آيا تا او علي ددي په اړه خبري کړيدي؟

مسکان وويل: نه بابا او علي داسي نه معلوميري چي زما سره دي مينه ولري،

اشرف خان وويل: موږ دي ويل شايد هغه په دي خاطر تاته يا موږ ته نه وايي چي داسي نه موږ يي بده وگڼو زموږ نيت دی چي نن موږ يا ته خپله ورته ووايي زه وایم تر موږ ته ښه يي چي خپله ورته ووايي،

مسكان وويل: سمدہ بابا اوس ناوخته دی سهار به ورته ووايم
اوس چي علي راسي شايد ستري وي ښه دی چي استراحت
وڪي بيا به پر کراره ورته ووايم سبا ته،

اشرف خان وويل: سمدہ لوري خو سباته حتماً ورته ووايه علي
ډير ښه هلک دی داسي هلک به بيا ته هيڅکله نڪي پيدا،

مسكان وويل: بلکل بابا علي ښه هلک دی هغه به تل ما
خوشحاله وساتي،

تر څه نور بحث وروسته نيرجلاء او اشرف خان خپل اطاق ته
ولاړل او بيده سول خو مسكان د علي په انتظار وه خو علي تر
ډيره وخته نه راغلی څو شيبې وروسته د ماني دروازه خلاصه
سول کله چي مسكان ورته وکتل نو سلطان وو، مسكان دباندې
ووتل او د سلطان څخه يې پوښتنه وکړه: سلطانه مازديگر تا او
علي يو ځای سره ولاړاست اوه؟

سلطان وويل: هو اغلي،

مسكان وويل: نو علي څه سو؟

سلطان وويل: په دا څو ورځو کي د باران اټکل سويدي علي د
کليوالو سره په ويالو جوړولو اخته وو ماته يې ويل چي ته ولاړ
سه زه بيا ناوخته درځم کلا ته،

مسكان وويل: ته دا ستا څراغ راکه ماته،

سلطان وويل: څه کوي اغلي؟

مسكان وويل: زه هم د كليوالو سره مرسته كوم اخير زما هم
كليوال دي،

سلطان وويل: اغلي شپه ده زه هم در سره خم،

مسكان وويل: نه نه ته ورسه استراحت وكه زه يوازې ورخم،

سلطان خراغ ورکي او مسكان د نارنج كلا څخه ووتل مسكان
غوښتل علي ته ځان ور نيردي کي او د هغه سره د بانډار موقع
پيدا کي او علي ته د مينې احساس ورکي نو ځکه يوازې او په
شپه په علي پسي ورغلل، مسكان تر څه مزل وروسته علي او
كليوالو ته ور نيردي سول، علي د كليوالو سره په کار مصروفه
وو او كليوالو ته يې د مخکو او ويالو پلانونه ور جوړول چي
سترگي يې د مسكان پر خراغ وبريښيدلي کله چي يې ورته
وکتل نو ويليدل چي مسكان ده، علي كليوالو ته د کار کولو
وويل او خپله د مسكان پر خوا ور روان سو کله چي دواړه
سره مخ سول نو علي وويل: دلته څه کوي په دا شپه؟

مسكان وويل: ته څه کوي؟

علي په غوسه وويل: ما ستا څخه پوښتنه وکړه،

مسكان وويل: په غوسه کيږي ولي؟

علي وويل: نو دا وخت دی چي ته دباندې راوځي دا که په تا
يو څه سوي وای،

مسكان وويل: ته خو يې نو تا به ژغورلي وای،

علي وويل: مسكان دا وخت د ټوکو نه دی،

مسكان وويل: پر لاري چي را روانه وم نو خو دبرې مي پلاس
کي نيولي وي،

علي موسکي سو او بيا يي وويل: ليوني!! فکر کوم دومره زياته
به بيريدلي هم که هر څوک په مخ در رغلي واي بس مړ کوي
به دي،

مسكان په خندا سول او ويويول: هو نو،

بيا علي وويل: زما سره راځه لږ کار پاته دي چي دا وکم بيا به
ولاړ سو،

مسكان وويل: سمدې علي،

علي بيا د کليوالو سره په کارو مصروفه سو او مسكان يو اړخ
ته د نورو بنځو سره کښينستل خو فکر يي ټوله په علي کي وو
مسكان علي ته کتل او د هغه په ليدو به ډيره خوشحاله کيدل او
موسکي کيدل به علي به هم کله کله مسكان ته کتل او موسکي
کيدی به تر څو شيبو وروسته عالي د کليوالو څخه رخصت
واخيستی او د مسكان پر طرف ور روان سو کله چي مسكان
ته ور ورسیدی نو هغې ته يي وويل: اغلي مسكان شهزادگی
خو؟

مسكان موسکي سوه بيا يي د کليوالي بنځو څخه رخصت
واخيستی او د علي سره روانه سول تر څه تگ وروسته علي
مسكان ته وويل: مسكان تابه تر کوره ورسوم زه يو ميلمستيا
ته خبر يم د ملگرو بانډار دی هلته ځم هغوی به ماته په تمه يي،

مسكان وويل: زه هم ستا سره ځم،

علي وويل: يا ته زما سره نسي تللای ستا او د هغو ډيره سره
ليري ده،

مسكان وويل: ولي هغه پيريان دي كه ارواحونه چي زما ور
سره ليري ده،

علي وويل: مسكان هغه خای ليري هم دی او هلته به ستا هيڅ
طبعيت نه وي سم،

مسكان وويل: علي ته پوهيري چي زه كله ضد ونيسم بيا مي
هيڅوك نسي خني اړولای ما درته وويل چي خُم در سره نو
خُم،

علي خو شيبی مسكان ته كتل او بيا يي وويل: سمدې خو په يوه
شرط،

مسكان وويل: كم شرط ښه وايه زما قبول دی،

علي وويل: وروسته يي درته وایم،

څه ليري د يو كليوال موټر را روان وو علي د دريدو ورته
وويل كله چي هغه ودریدی نو د عاقلې خاوند پهلوان وو چي
کورته روان وو تر روغېر وروسته علي ورته وويل: پهلوانه
ستا موټر مي داسي د دوو درو ساعتو لپاره پکار دی،

د عاقلې خاوند د موټره راکښته سو او علي ته يي وويل: دا دی
علي وروره تر هره وخته چي يي بيایي ستا په خدمت کي دی،

علي د عاقلې د خاوند څخه مننه وکړه او بيا يي مسكان ته وويل:
راځه کښينه!

مسکان په موټر کي کښينستل او روان سول مسکان علي ته وويل: خو د بابا موټران په کور کي ولاړ وه په هغو کي به مو يو را روان کړی وای،

علي وويل: اوس شپه ده د موټر په ږغ به د کورنۍ ټول غړي بدخابه سوی وای او ستا مور او پلار هم نو بيا به يي زما سره هم نه وای پری ايښي چي تللي وای،

مسکان وويل: دا خو ولا بڼه فکر دی،

تر څو شيبو وروسته علي موټر ودروی او مسکان ته يي وويل: شرط اوس درته وایم،

مسکان وويل: مهرباني،

علي وويل: مخ دي وگرځوه،

مسکان خپل مخ وگرځوی علي يو ټوکر د مسکان پر سترگو ورتی، مسکان حیرانه سول وويل: علي دا څه کوي؟

علي وويل: پوښتنه نه تا ويلي وه چي شرط زما قبول دی اوس تر هغه وخته سترگو ته لاس مه وړ وړه او مه يي خلاصوه تر څو چي زه درته ونه وایم،

مسکان وويل: سمه خو لږ ژر راته ووايه،

علي وويل: سمه،

تر څه مزل وروسته علي موټر ودروی او مسکان ته يي وويل: گوره سترگي مه خلاصوه،

مسكان وويل: سمد،

علي د موټره كېنټه سو او د مسكان دروازه يې خلاصه كړل او مسكان يې د موټر څخه راكېنټه كړل بيا يې روانه كړل مسكان څه ناڅه برغونه اوريدل وروسته داسي معلومه سوه ورته چې د خلكو بانډار او ميلمستيا ته يې راوړسيدل كله چې دواړه را ورسيدل نو د ميلمستيا ميلمانه ټول چپ سول او حيران حيران يې علي او مسكان ته كتل د مسكان سترگي لا هم پټې وې بيا علي پر خپلو شونډو گوته ونيول ملگرو ته يې د چوپ كيدو اشاره وكړه هغوی ټول چوپ سول وروسته علي د مسكان د سترگو څخه ټوكړ ليري كی او بيا يې تر لاس ونيول او خپلو ملگرو ته يې ور نيردي كړل، مسكان ته هغوی څه بل ډول ور معلوم سول په هغوی كې څو بنځي او نور ټول نارينه وه او يو كوچنی هلك ور سره وو چې ډير غمجن او زهير معلومیدی، علي خپلو ملگرو ته وويل: ملگرو دا مسكان ده هغه ما چې يې تاسو ته په اړه ويلي وه او مسكان دا زما ملگري احمد، زبير، شعيب، جلال، عابد، ظاهر، قدوس، اتحاد، اكرم او سهيل دي،

مسكان او د علي ملگرو روغبر سره وکی د علي ملگري ډير خوشحاله وه تر روغبر وروسته علي هغه كوچنی چې ډير غمجن وو په خپل غبر كې راپورته كی او ورته وويل: اوه زما عباس شهزاده ته بيا ولي داسي خپه يې؟

عباس په زهيرانه اواز وويل: علي كاكا تا زما مور نه راوستل هر واري وعده وكې خو راينولي،

علي حيران سو او د مسكان خواته يي وکتل بيا يي وويل: هغه
زه نسّم راوستلای زويه هغه هغه لوړ رب راوستلای سي هر
څه د هغه په واک کي دي،

عباس وويل: سمدې زه نور هغه ته وایم بيا تاته نه وایم،

علي وويل: سمدې خو زما د خوا هم ورته ووايه چي علي کاکا
واي ته پر ما پير گران يي،

عباس وويل: سمدې علي کاکا،

ټول په میلمستيا او باندار بیرته مصروفه سول علي مسكان ته
وويل: دا کوچنی عباس نومیدی په پنځه کلنۍ کي د موره څخه
جلا سو تکر يي کړی وو د موټر سره،

مسكان وويل: دده مور؟

علي وويل: يا ده کړی وو؟

مسكان وويل: نو مور يي ولي ورڅخه جلا سوه؟

علي څو شیبې چپ وو بيا هغه دوو بنځو مسكان تر لاس ونيول
او د ځانو سره يي يو بغلته کښينول يوي وويل: مسكان زه فاطمه
یم،

او بلي وويل: مسكان زه عايشه یم،

فاطمې وويل: مسكان ته د علي سره څنگه پیژني؟

مسكان وويل: علي زموږ په کلاء کي اوسيري،

مسكان وويل: علي ستاسو څه کيري؟

فاطمې وويل: علي زموږ همسايه دی او دا دلته چې سره راټول
سوي یو موږ ټول همسایگان یو،

مسکان وويل: اوه ډیر ښه ستاسو کورونه چیري دي؟

فاطمې وويل: دلي نیردي دي،

عایشې وويل: مسکان ته علي ورور دلته څنگه راوستلي؟

مسکان وويل: ما او علي د کلیوالو سره مصروفه وو بیا علي
وويل چې ته کورته ولاړه سه زه ځم د ملگرو میلمستیا ته ما
ورته وويل چې ما هم در سره بوځه خو هغه نه راوستلم بیا ما
سرزوري کول اخير علي مجبوره سو رایوستلم،

عایشې وويل: مسکان کله کله راځه ما او فاطمې ډیر دیغت
کړیدی موږ تر دي ځای دباندې اجازه نلرو یوازې علي ورور
د دباندې تلو اجازه لري،

مسکان وويل: تاسو او دا نور ولي؟

عایشې وويل: هغه.....

عایشې خبره کول چې فاطمې وويل: خیر دا پریرده مسکان ته
دا راته ووايه چې علي ورور خو به پر تا مین سوی نه يي،

په دي خبره درو سرو وخنډل بیا مسکان وويل: ستاسو علي
ورور خو ډیر مغروره دی هغه به په ژوند کي پر هیچا نسي
مین،

په دي خبره بیا درو سرو وخنډل فاطمې وويل: یا داسي نه ده
چې علي ورور مغروره دی هغه صرف هغه کارونو ته فکر

کوي چي نورو ته يي گټه رسيري علي د ځان لپاره هيڅ نکوي
او نه يي هم کولای سي،

مسکان موسکۍ سوه بيا يي وويل: مينه خو بايد وکي که نه نو
همداسي د خلکو په کارو کي به سپين بريږی سی او واده به
ونکي،

عائشي وويل: علي ورور ډير ښه هلک دی هغه تل مور پخپلو
خبرو خوشحاله ساتي علي زموږ لپاره الله پاک د جنت يو نعمت
گرځولی دی خو هغه زيات وخت دباندې تيروي د خلکو سره
په مرستو مور ته بس يوه ورځ راباسي همدا نن ورځ،

مسکان وويل: د علي کورنی چيري ده؟

فاطمې وويل: زموږ د ټولو کورنی دلته نه اوسيري هغوی بس
زموږ ديدن ته کله کله راځي د علي مور او ورور هم په اوونۍ
کي يو ځلي راځي،

مسکان وويل: تاسو لکه چي محصلين ياست؟

فاطمې وويل: هو بس همداسي يي وېوله،

تر څو ساعتو باندې وروسته علي د مسکان پر طرف را روان
سو او مسکان ته يي وويل: اغلي مسکان شپه ناوخته ده خو نه
نور؟

مسکان وويل: د عائشي او فاطمې څخه مي زړه نه غواړي چي
ولاړه سم،

علي وويل: درخه نور که دي مور او پلار راکښينستلي وه نو هغوی به ډير زيات پريشانه سي چي ته چيري يي نو بايد د هغوی تر راکښينستو مخکي ځان ورسوو،

مسکان وويل: سمدې،

علي وويل: ته د دوی سره خدای په امانی وکه او زه به د هغه نورو ملگرو سره،

عائيشې او فاطمې په زهيرانه لهجه مسکان ته وويل: مسکان کله کله راکه مور ډير ديغت کړيدی پام به مو په بله وي در سره،

مسکان ورته وويل: سمدې وعده کوم چي حتماً به راکم،

عائيشې وويل: مسکان ډيره بخښنه غواړو زموږ سره داسي څه نسته چي تاته يي په تحفه کي درکو که نه ميلمه خالي لاس پريښودل موږ ته هيڅ خوند نه راکوي،

مسکان وويل: نه نه ماته ستاسو بانډار تر هر ډول تحفې ښه خوند راکي خو ما وبخښی چي تاسو ته مي تحفه نه راوړل ځکه چي علي داسی وخت راته وويل چي شپه وه او کور ته يي پري ايښي هم نه يم،

عائيشې او فاطمې وويل: موږ هم ستا سره په بانډار ډير خوشحاله سولو،

څو شيبې وروسته علي بيا راغلی او مسکان ته يي وويل: اغلي مسکان که دي بانډار خلاص سوی وي څو؟

موسکان موسکی سوه بیا یی وویل: هو درځه ستا خو ډیر تلوار دی،

مسکان فاطمی او عایشی ته تر غاړې سوه او خدای په امانی یی سره واخیستی وروسته علي وویل: مسکان ودریره،

کله چي مسکان ودریدل نو علي بیا د مسکان پر سترگو ټوکر ور وتری مسکان وویل: علي دا څه کوي بس ده نور،

علي وویل: مسکان زه مو تر ډیر نیز چلوم بیا بیریري چي داسي ونه کم،

مسکان وویل: آه سمده چي څنگه ستا خوښه وي اوس نو زه څه درته ووايم،

کله چي مسکان او علي مو تر ته پورته سول او د کور پر طرف روان سول نو مسکان وویل: علي باور وکه نن مي د فاطمی او عایشی سره ډیر سات تیر سو کاش یو څه وخت نور هم ور سره پاته سوې وای،

علي وویل: خیر که الله کول نو بیابه ورته راسو بیا ښه ډیر بانډار ور سره وکه،

د علي او مسکان تر منځ څو شیبې بانډار روان وو وروسته مسکان ته خوب ورغلی او بیده سول د مو تر په ښوریدو سره مسکان د علي پر اوږه ولگیدل او هلته یی سر د علي پر اوږه کښینوی کله چي علي ورته وکتل نو موسکی سو او د موسکان پر مخ یی لاس تیر کی، تر څو شیبو وروسته کور راورسیدی

علي خپل لاس د مسكان پر مخ وړ كښيښوى او مسكان يې
وښورول او وويل: مسكان؟ مسكان؟

مسكان وويل: ها،

علي وويل: كښينه كور راوړسیدی،

مسكان لا هم د خوبه وه د سترگو يې ټوكر ايسته كى او بيا يې
پخپلو دواړو لاسو د علي لاس ونيوى او بيا بيده سول علي
وويل: مسكان؟ مسكان؟

مسكان بيا سره وښوریدل او وويل: څه دي؟

علي موسكى سو او وويل: موسكان كور راوړسیدی درځه
پخپل اطاق كي بيده سه،

مسكان وويل: يا زه دلته بيديرم،

علي وويل: كه دي د كورنى غرو په داسي حال كي وليدلي نو
ستا او زما د صيحت لپاره به ښه نه وي،

مسكان موسكى سوه او د علي د اوږې څخه يې سر پورته كى
او وويل: څه بيا به ورته ووايم چي ډير زيات خوب راباندي
غالبه سوى وو،

علي موسكى سو بيا يې وويل: تاته لكه چي تر كت زما پر اوږه
ښه خوب درځي كه څنگه چي زما اوږه وويني بس پر بيده سي،

مسكان موسكى سوه بيا يې وويل: زه خو بيده يم په ځان نه يم
خبره شايد ته مي خپله خپل پر اوږه زما سر را كښيردي د موقع
څخه استفاده كوي،

علي وويل: بنه بنه اوس دي پر ما تاوان كره خير كه دي بل
وار سر زما پر اوږه كښينوى نو ليري دي غورخوم،

مسكان وويل: اله ته داسي ظالم يي؟

علي وويل: هو نو هم سر زما پر اوږه كښيردي او هم وايي چي
ته يي خپلي اوږي باندي كښيردي،

مسكان وويل: اخه سمده زه ملامته يم،

علي وويل: يا زه ملامت يم،

مسكان وويل: اخه سمده ته ملامت يي،

مسكان او علي دواړه په خندا سول سره او بيا د موټره راکښته
سول علي وويل: زه به د پهلوان موټر ور ولم،

مسكان څو شيبې لاندي کتل بيا يي وويل: علي زه غواړم سبا
سهار تاته يو خبره وکم،

علي وويل: سمده تر اوسه سبا سهار ته ډير وخت پاته دی ته
ورسه خوب وکه او زه به د پهلوان موټر ورولم،

وروسته دواړو خدای په آمانی سره واخيستی مسكان خپل اطاق
ته ولاړل او علي د پهلوان موټر ور وستی،

کله چي سهار سو نو مسكان ډيره په خوشحالی راکښينستل ژر
ژر يي حمام وکی او ځان يي تيار کی او د ناشتي ميز ته د
کورنی د نورو غړو سره کښينستل چي علي هم ناست وو تر
څو شيبو وروسته علي دباندې ووتی غوښتل يي چي ولاړ سي
خو مسكان ور پسي ولاړه سوه مور او پلار يي پوه سول چي

مسكان علي ته د تير ماښام د موضوع په اړه وايي نو ډير خوشحاله سول كله چي مسكان په علي پسي وړ ووتل نو علي په پارک کي روان وو چي مسكان د شاه لخوا ږغ وړ پسي وکی كله چي علي ودریدی نو مسكان په شرمانه ډول ورته وويل: علي هغه ماښام ما تاته وويل چي زه غواړم تاته سبا سهار يو خبره وکم،

علي وويل: د کليوالو تر منځ څه جنجال دی زه به يو وار هلته ژر ځان وړ ورسوم چي راغلم بيا به راته ووايي،
مسكان وويل: سمدې،

علي څو شيبې د مسكان سترگو ته کتل مسكان ته داسي وړ معلومه سوه چي علي ډير خپه دی بيا يي فکر وکی چي شايد د کليوالو په خاطر خپه وي بيا علي په زهيرانه اواز مسكان ته وويل: مسكان د الله په امان،

مسكان په موسکا ورته وويل: الله دي مل سه علي،

علي مخ د مسكان طرف ته کړی وو او د شا پر طرف روان وو بيا يو دم وگرځیدی او ولاړی،

کله چي مسكان کيسه تر دي ځايه را ورسول نو تر سترگو يي اوښکي روانې سوې روحيلې او د هغې کليوالو ته يي وويل: په هغه ورځ علي ولاړی خو بيا هيڅکله نه راغلی،

ټول ډير حيران سول بيا روحيلې وويل: څه؟ خو ولي؟،

مسكان وويل: ځکه چي هغه نه غوښتل موږ ته منفي جواب راکي هغه زموږ سره نسواي پاته کيدلای نو ځکه يي زما د

مڻي جواب هم نسواي راکولای ڪُڪه ڪه هغه مور ته منفي
جواب راکري وای نو زما او زما د مور او پلار زرونه به مات
سوي وای هغه دا نه غوبنٽل ڇي زمور زرونه رامات ڪي،

روحيلي وويل: نو علي ستا مينه ولي نه ڪرل قبوله آيا هغه ستا
سر ه مينه نڪول؟

مسڪان وويل: علي زما سر ه مينه ڪول ڪُڪه ڪله ڇي هغه تلي
نو ڀير خپه وو هغه ڪُڪه ماته تر شا بيا ونه ڪتل ڪُڪه ڇي نه
بي غوبنٽل خپلي اوبنڪي په ما وويني هغه زما سر ه ڀيره مينه
ڪول خو هغه مجبوره وو ڇي داسي وڪي،

روحيلي وويل: ڇنگه مجبوره د هغه ڇه مجبور تيا وه؟

مسڪان تر څو شيبو پوري چوپ پاته وه ڪليوالو او روحيلي
ٽولو سترڪي مسڪان ته نيولي وي بيا مسڪان وويل: ڪُڪه ڇي
علي انسان نه وو هغه ارواح وه،

په دي سر ه روحيله او ٽول ڪليوال ڀير حيران سول او غالمغال
جوړ سو او يو د بله بي سر ه ويل ڇي دا ڇه وائي دا ڇه وائي
بيا روحيلي وپونٽل: دا ڇه وائي؟

مسڪان وويل: هو علي ارواح وه،

روحيله نور هم حيرانه سول بيا بي وويل: ته ڇنگه پوه سوي؟

مسڪان تر څو شيبو وروسته وويل: ڪله ڇي علي ولاړی نو
والدين او زه هغه ته په تمه وو ڇي ڪله راسي نو زه به د مڻي
ورته ووايم او والدين به زمور د واده ورته ووايي مور ورته
په انتظار وو خو ماڻهام سو او علي نه راغلی ما ٽوله شپه هغه

ته کتل خو د علي هيڅ درک نسو معلوم کله چي سهار نو ټول کورنۍ مو ډيره پريشانه وه چي علي څه سو خو بيا هم ورته په انتظار وو چي شايد نن راسي تيره ورځ ممکين يو ځای مصروفه سوۍ وي خو علي نن هم نه راغلی پلار مي په کمپنۍ کي پوښتنه وکړه خو هغو ويل چي دلته هم دا دوي ورځي کيږي نه دی راغلی موږ علي ته څو ورځي انتظار وکۍ خو د علي هيڅ درک نسو معلوم کله چي يوه اوونۍ تيره سوه نو پلار مي وويل: داسي نه علي کومه پيښه کړي وي موږ بايد د هغه کور ته ورسو خو کور يي هم نه دی رامعلوم،

نيرجلاء وويل: ماته رامعلوم دی کله چي علي په اولو ورځو کي زمور کره راغلی وو نو ما پوښتنه ځني وکړه چي ستاسو کور چيري دی هغه راته وويل: چي د انجينرۍ د پوهنتون پر سرک دی هلته به يي پوښتنه وکو ان شاءالله پيدا به يي کو،

اشرف خان وويل: درځۍ نو چي ورسو،

کله چي اشرف خان او کورنۍ يي په علي پسي روانيدل نو په دي وخت کي د اشرف خان په کلاء کليوال رانوتل او د اشرف خان مخته راغلل بيا يي وويل: خان صاحب موږ خبر سوي يو چي علي نادرکه دی؟

اشرف خان وويل: هو دا دا يوه اوونۍ کيږي چي نه دی راغلی،

کليوالو کي يو مشر وويل: خان صاحب داسي نه چي سردار خان يو څه په کړي وي که داسي وي موږ د سر په سودا علي د هغه څخه ژغورو علي چي څه زمور سره کړيدي موږ د هغه ښه هيڅکله نه هيروو،

اشرف خان وویل: نه پوهیږم شاید هغه څه کړي وي،
کله چې اشرف خان دا وویل چې شاید سردار خان څه کړي
وي نو په دې وخت کې شاته ږغ سو: یا خان صاحب،

کله چې کلیوالو او اشرف خان ورته وکتل نو ویلیدل چې سردار
خان وو کله چې دوي ته رانیږدي سو نو تر سلام وروسته یې
وویل: ما د علي سره هیڅ نه دي کړي زه خپله دلته د علي د
پوښتنې لپاره راغلم چې درک یې معلوم کم علي یوه اونۍ مخکې
شاید هغه ورځ وه چې دی بیا نه راغلی دلته په هغه ورځ پر
کومو کسانو چې ما خپل کور او مخکې گرو کړي وې د پیسو
د نه ورکړي په سبب هغو مور په زوره د کوره وایستلو زه
ورونه مې او بنځه و زوی مې پر سړک ناست وو چې علي
راغلی او راته ویول: خان صاحب څه پېښه ده؟

ما ورته وویل: علي زویه مور تباہ سوو د سرپناه ځای لا نلرو
هغو کسانو چې ما کور او مخکې پر گرو کړي وي مور یې د
پیسو د نه ورکړي په سبب د کوره وایستلو،

بیا سردار خان وویل: د علي زړه ډیر نرم او ډیر مینه ناک وو
کله چې هغه زما مظلومیت او زما د زوی او کورنۍ سخت
حالت ولیدی د هغه پر مور ډیر زړه وسوځیدی بیا یې څو ورقي
راکړي او په مسکا یې راته وویل: خان صاحب دا واخله ستا د
کور او مخکو قبالي ما غوښتل تاسو سمې لارې ته راسی دا
جنگ او دوښمنۍ پریردی په مینه ژوند وکی دا دی اوس تاسو
سم سوي یاست نو هیله کوم بیا هغه زاړه وخت ته مه ځی او
یو حلال کاروبار شروع کی،

بيا سردار خان وويل: علي ماته زما د کور او مخکو قبالي راگړي او بخښنه يي راڅخه وغوښتل زه يي په غير کي ونيولم او ولاړی زه په دي خاطر راغلم چي د ښه ژوند لپاره د هغه څخه مننه او د هغه د صيحت پوښتنه وکم خو کله چي ستاسو کلي ته راغلم نو دباندې ټول کليوال ډير خوابدي وه ما چي پوښتنه وکړه دوی ويل چي علي نادرکه دی علي زما د زوی پخیر دی باور وکی چي تر زوی هم اوس راباندې گران دی زه به هغه ته ولي تاوان ور رسوم،

اشرف خان وويل: موږ په علي پسي ډير پريشانه يو نو ځکه ما او کورنۍ مي غوښتل د علي د درک معلومولو لپاره د هغه کورته ورسو خو تاسو وينم چي تاسو هم په علي پسي ډير خوابدي ياست نو بيا راځی چي ټول ورسو،

وروسته ټول د علي د درک معلومولو لپاره د هغه د کور په نيت روان سول کله چي ښار او د انجينري پوهنتون ته ورسيدل نو پوښتنه پر پوښتنه يي د علي کور پيدا کی کله چي يي د علي د کور دروازه ور وټکول نو تر څو شيبو وروسته د علي ورور دروازه خلاصه کړل او د کليوالو او اشرف خان په ليدو حيران سو بيا يي تر روغېر وروسته وويل: خيريت دی؟

اشرف خان ورته وويل: موږ د علي د پوښتنې لپاره راغلي يو، د علي ورور تر څو شيبو وروسته دوی ته د کور ته ورتلو وويل کله چي ټول کښيښتل او چای يي راوړلي، د مسکان سترگي پر يو ديوال ومښتلي چي د علي عکس پر خړيدی مسکان د هغه په ليدو موسکی سوه بيا نو تر روغېر وروسته اشرف خان وويل: علي دا څو مياشتې کيږي زموږ سره ميلمه

وو د هغه په راتلو زموږ ژوند يو بل ډول تغير وکړی موږ په هره برخه کې پرمختگونه وکړل د کلونو کلونو دوښمنۍ مو په دوستۍ بدلې شوې علي نه يوازې زموږ ژوند ته تغير ورکړ ترڅنگ يې د ټولو کليوالو مرسته هم کول او زموږ د ټولو زړونه يې خپل کړي وه کليوال د علي سره تر حد زياته مينه کوي خو دا څو ورځې کيږي علي نادرکه سويدي موږ او ټول کليوال ډير پسي پريشانه يو چي علي داسي نابيره څه سو؟

د علي ورور تر څو شيبو وروسته موسکۍ سو او بيا يې وويل: رښتيا هم زما ورور ډير خدمتگار ځوان وو او د هر چا سره به يې په ورين تندي کمک کوی د هغه سره ټولو مينه کول هغه پر ټولو ډير گران وو؟

اشرف خان حيران سو بيا يې وويل: وو بيا څه معنا؟

د علي ورور سر کښته کی او تر څو شيبو وروسته يې په اوبښکو ډکو سترگو وويل: علي دا څو کلونه کيږي چي مړ سوی دی،

په دې سره د ټولو بدنونه په ريرد سول سردار خان په حيرانتيا وويل: څه علي مړ سويدي؟

د علي ورور وويل: هو علي مړ سويدي،

اشرف خان وويل: هغه زموږ په کلاء کې چي اوسيدی نو هغه څوک وو؟

د علي ورور وويل: هغه د علي ارواح ده،

د مسکان او ټولو کليوالو تر سترگو اوبښکي رواني سوي او ټول ډير گنگ سول بيا د علي ورور وويل: د علي ارواح نه يوازې

ستاسو سره کمک کوی بلکي د کمي ورځي راهيسي چي هغه مړ سویدی د هغه ارواح د ډیرو خلکو سره کمک کوي اول سر کي مانه منل چي د هغه ارواح دي وجود لري خو د ډیرو خلکو تر راتگ وروسته چي د علي په اړه به يي پوښتنې کولي بيا مي ومنل چي د هغه ارواح وجود لري،

تر څه ژړاوو و خبرو وروسته اشرف خان د علي ورور ته په ژړا وويل: د علي قبر چيري دی موږ غواړو د هغه قبر ته ورسو؟

د علي ورور وويل: نن زه زیات مصروف یم سبا د پنځه نی او د زیارت ورځ ده سبا به ورسو،

ټولو ور سره ومنل کله چي د علي د کوره کلیوال او مسکان را روان سول نو ټول په فکرو کي غرق وه هر یوه به د علي سره خپل تیر یادونه پیدول ځني ځني کلیوال به د علي په کړونو موسکي سول کله چي مسکان کور ته را ورسیدل نو سیده خپل اطاق ته ولاړل او هلته يي پر کټ ځان وغورځوی او ډیر يي وژړل تر ډیري ژړا وروسته مسکان داسي احساس وکی چي ددي پر سر یو چا لاس ور کښینوی په دي سره مسکان د کټه پورته سول او شاوخوا يي وکتل بيا يي په ژړا وويل: علي ته دلي يي؟ زه پوهیږم چي ته دلي يي هیله کوم زما سره خبري وکه علي هیله کوم ما غوښتل ډیر څه درته ووايم بيا مسکان کلیوالو ته وويل: کله چي زما تر سترگو اوښکي رواني سوي نو زما د کوټي دروازه خلاصه سول داسي معلومه سوه چي علي ولاړی ځکه چي هغه زما په سترگو کي اوښکي نسوای ځغملای او پوهیږم چي هغه به د مجبوریته زما سره نسوای

ليدلای يا په دي خاطر چي ما به پر هغه ډير ټينگار کړی وای
چي پاته سوی وای علي ولاړی او بيا موږ ونه لیدی،

سبا ته مسکان والدين يي او نوره کورنۍ يي د علي د ورور
سره د هډيرو پر طرف روان سول کله چي د علي قبر ته ور
ورسیدل نو د ټولو سترگي د قبر د شناختي پر ډبرې ولگيدي
چي پر ليکل سوې وه شهيد علي.....، اشرف خان د علي د قبر
تر څنگ کښينستۍ او بي اختياره په ژړا سو د علي ورور
اشرف خان تر څنگ ونيوی او ورته وويل: خان صاحب ستا
د ژړا په ليدو به علي ډير زهير سي مه ژاړه د علي لپاره،

خو د اشرف خان او نورې کورنۍ تر سترگو اوبښکې د اوبو په
شان بهيدلي د مسکان ژړا د ډيره غمه ورکه وه د بدن حرکت
يي د لاسه ورکړی وو او همداسي يي د علي قبر ته کتل کله
چي يي د علي خبرې راپياديدلي نو تر سترگو يي مړې اوبښکې
روانې سوې دوی تر ډيره د علي قبر ته ناست وه وروسته د
علي ورور وويل: خان صاحب نور به خو نو بيا به بل وخت
ورته راسو وريخ سره برابره سوه او نن د شديد باران اټکل هم
سويدي،

اشرف خان د علي قبر ښکل کی او وويل: پر الله دي سپارم
زويه،

وروسته ټول ولاړ سول او روان سول کله چي مسکان د علي
د قبر څخه يو قدم مخکې واخيستۍ نو د يو بل قبر د شناختي پر
ډبره يي سترگي ولگيدي مسکان چي په زير ورته وکتل نو د
قبر د خاوند نوم شهیده فاطمه وه او تر څنگ يي بل قبر د شهيدې
عائشې په نامه وو، مسکان په دي سره ډيره حيرانه سول او پر

خای ودریدل کله چي بي شاوخوا وکتل نو یو کوچنی قبر يي ولیدی چي پر لیکلي وه شهید عباس چي د موتر په تکر کي په شهادت رسیدلی دی.... مسکان نورو قبرو ته هم وکتل د هغوی خاوند هر یو شهید احمد، شهید زبیر، شهید شعیب، شهید جلال، شهید عابد، شهید ظاهر، شهید قدوس، شهید اتحاد، شهید اکرم او شهید سهیل وه د مسکان مخ د حیرانیه تک سور سو او هغه شپه ور پیاډ سوه چي علي ورته ويلي وه چي زه د ملگرو بانډار ته ځم چي بیا مسکان هم ور سره ولاړل هلته يي فاطمه، عایشه او د علي نور شهیدان سوي ملگري ولیدل مسکان پوه سول چي په هغه شپه علي زه همدې قبرستان ته راوستلې وم او هغه چي ما ور سره لیدلي وه ټول د علي ملگري او ټول روحونه وه بیا مسکان ته د عایشي خبره ور پیاډ سول چي ویل يي: مسکان کله کله راځه ما او فاطمي ډیر دیغت کړیدی موږ تر دي خای دباندې اجازه نلرو یوازي علي ورور د دباندې تلو اجازه لري، بیا مسکان د عایشي د قبر تر څنګ کښینستل او ویویل: حتماً راحم عایشي خور ستاسو سره مي هغه ورځ ډیر سات تیر سو هغه ورځ به زه هیڅ کله هیره نه کم،

بیا مسکان د کوچني عباس قبر ته ورغلل او ورته ویویل: زما کوچنی موناځی عباس جانه زه به ستا موږ حتماً پیدا کوم او ورته وایم به چي ستا دیدن ته هره ورځ راسي،

کله چي مسکان د فاطمي عایشي او عباس پر قبرونو گرځیدل نو د اشرف خان او د نوري کورنۍ پکښي فکر سو کله چي مسکان راغلل نو اشرف خان ورته وویل: لوري د دا نورو قبرو سره دي څه کول؟

مسكان ورته وويل: يو شپه علي ماته وويل چي زه د ملگرو ميلمستيا ته ځم ما هغه مجبوره كې چي ما هم در سره بوځي علي زما د سر زورۍ په خاطر زه ميلمستيا ته بوتلم هلته چي زه د كوم چا سره مخ سوې وم هغوى ټول د علي پخپل روحونه وه او د هغوي ټولو قبرونه مي اوس دلته وليدل،

په دي خبره سره ټول حيران سول بيا اشرف خان وويل: څه؟

مسكان وويل: هو بابا ما د هغو ټولو سره بانډار وكې په هغه شپه زما د ټولو سره ډير سات تير سو هغوى ډير باادبه بااخلاقه او ښه خلك وه .

اشرف خان او كورنۍ چي يي كله د قبرستان څخه وتل نو په دي وخت كي د اشرف خان مرستيال قريشي راغلى، د هغه په ليدو ټول ډير حيران سول تر روغبر وروسته اشرف خان قريشي ته وويل: قريشي ته دا دومره وخت چيري وي؟

قريشي وويل: د علي ورور ميلمه وم،

ټول ډير حيران سول بيا اشرف خان وويل: څنگه؟

قريشي وويل: په هغه ورځ چي زه ورك سوم په هغه ورځ ما او علي تر ډيره په دفتر كي وو بيا علي ماته وويل چي ته ولاړ سه زه يو څو شيبې وروسته درځم زه چي كله د دفتر څخه راووتم تر څه سودا وروسته مي غوښتل چي كور ته روان سم چي په دي وخت كي مي علي وليدى چي دلته د قبرستان پر طرف را روان دى زه په هغه پسي سوم چي چيري ځي څو شيبې وروسته علي قبرستان ته راننوتى زه هم پسي رالم خو چي په ټول قبرستان كي وگرځيدم نو هيڅوك مي نكړل پيدا

زه ډير حيران سوم خو چي كله د قبرستان څخه راوتم نو پر
يو قبر مي سترگي ولگيدي چي د علي قبر وو زه پوه سوم چي
علي انسان نه بلكي روح ده نو ځكه ډير وبيريدلم او ومي
غوښتل چي په تلوار راووځم او تاسو ته ووايم خو په دي وخت
كي يو چا زه د شا لخوا پر اوږه ونيولم زه د ډيره وحمه بي
هوښه سولم خو كله چي پر هوښ راغلم نو په يو ښايسته اطاق
كي پروت وم زه حيران سوم چي كتل مي علي په موسكا اطاق
ته راننوتی او زما ترڅنگ كښينستی زه ډير بريدلم خو بيا علي
راته وويل: قریشي وروره مه بيريږه زه تاته هيڅ زيان نه در
رسوم،

كله چي زما زړه څه ارامه سو نو علي ته مي وويل: علي ته
روح يي؟

علي موسكى سو او راته وويل: هو قریشي،

ما ورته وويل: نو ته څنگه بيرته دنيا ته راغلی يي،

علي وويل: كه څه هم الله د يو چا سره د كمك كولو لپاره هيچا
ته اړتيا نلري خو ځني وخت چي الله د يو چا سره كمك كوي
نو د يو بل بنده پلاس يي ور سره وكي په دي چي دا كمك
كoonکی بنده يي د ثوابو او نيكيو څخه برخمن سي زه د الله
سره او الله زما سره ډيره مينه لري نو ځكه زه الله د خپلو بنده
گانو سره د كمك لپاره راوليږلم تر څو ما تر مرگ وروسته
هم د نيكيو برخمن كي په دي سره زه د خپل رب ډير ډير حمد
وايم،

قریشي وويل: علي تا زه ولي دلته راوستلم او دا كم ځای دی؟

علي موسكى سو بيا يي وويل: ته به يو څو ورځي زموږ ميلمه
سي همدلته،

بيا زه هم هلته اوسيدلم خو درك نه راته كيدى چي دا كم ځاى
دى علي زما ډير خدمت وكى په اخيره ورځ اطاق ته راغلى او
ماته يي وويل: قريشي كورنى دي ډيره در پسي پريشانه ده ته
دي نور كور ته ولاړ سه،

ما ورته وويل: سمدې علي وروره،

بيا علي راغلى او زه يي په غير كې ونيولم او تر سترگو يي
اوښكي راغلي او راته وويل: قريشي زما به ډير ياديرى ټوله،

ما ورته وويل: علي وروره ته زموږ سره نسي پاته كيداى؟

علي راته په ژرغوني اواز وويل: يا قريشي وروره كاش چي
كولاى مې سواى،

بيا علي يو ټوكړ په لاس كې راته ونيوى او راته وويل: قريشي
وروره؟

بيا زه ور نيردي سوم او علي زما سترگي راپټي كړي تر څو
شيبو وروسته يي پر يو چوكى كښينولم ډير وخت هلته همداسي
پټي سترگي ناست وم خو كله چي مي سترگي خلاصې كړي نو
په دفتر كې وم،

كله چي مسكان كيسه خلاصه كړل نو د ټولو د سترگو څخه
اوښكي رواني وې او د علي په فرياد كې يي ژړله
پوهيرى پر هغه لاره تيريدل، د هغو خوړو خوړل، د هغو شيانو
سره مخ كيدل چي د يو چا يادونه ور سره تړلي وي تر مرگ

هم سخت حالت پر چا راولي ځني حقيقتونه د خوب په ډول راباندې تير سي کله چي يي د لاسه ورکو نو داسي فکر کوو چي دا خوب وو که څه هم خوب يي بولو خو بيا مو هم زوروي او ژوند مو تريخوي کله چي به هر سهار راکښينستم نو زړه به مي په دي خوشحاله وو چي نن بيا ستا سره مخ کيرم کله چي به در سره مخ سوم نو هغه ورځ به د نړۍ تر ټولو خوشحالترينه شخص زه وم او په کمه ورځ چي به مي ونه ليدې هغه ورځ به ډيره سخته پر ما تيريدل خو بيا به مي زړه ته ډاډ ورکوي چي خير دی يو ورځ ده تيره به سي چي زر ډاډونه به مي زړه ته ورکړل نو بيا به مي لږ څه زړه پر ارامه سو نو ته فکر وکه چي زه دي د تل لپاره پريښولم نو زما پر زړه او روح به څه تيريږي پوهيږي ژوندی جسد پاته سوی يم د ژوند هره خوشحالي مي ستا سره تړلي وه هره ورځ به مي ستا سره د ښه ژوند کولو نوي نوي خوبونه ليدل د ځان سره به مي د ليوني پخپل خبري کولي چي ها په دا شي به ته خوشحاله کيږي په هغه شي به خوشحاله کيږي پوهيږي يوازې مي ستا د خوشحالي لپاره هر څه يادابنتول د ځان د خوشحالي لپاره مي هيڅ نه دي پلان کړي او يا يادابنت کړي يوازې ستا فکر راسره وو خو تا زما ټول خوبونه او ارمانونه چي ستا سره تړلي وه د خاورو سره را خاورې کړل اوس هره ورځ په دي فکر کي يم چي څه ډول ځان ددي ژونده خلاص کم په دي فکر يم چي کله به مرگ راته راسي او کله به زه په خدا ورته ښه راغلاست ووايم د ژوند کولو لپاره الله ﷻ هر چاته د ژوند کولو لامل ورکړی وی زما د ژوند کولو لامل ته وي څومره په اسانۍ دي وويل چي نور مي هيره که ته نه پوهيږي چي ته ماته د ساه اخيستلو حيثيت لري کله چي ساه هيره کو نو ژوند د لاسه ورکوو او ته ماته

وايي چي ژوند هير که يعني نور له دنيا ولاړ سه، د خپل زړه څخه زيات نفرط کوم چي تر دومره زياتو غمو راکولو سره سره بيا هم تا يادوي او بي حده مينه در سره کوي، مرگ ستا تر جدایی ډير راته اسانه وو په مرگ کي خو صرف روح له تنه وځي خو ستا په جدایی کي مي په بدن کي روح سوځي، کله چي به مي وليدلي او تا چي به راته وخنډل نو د زړه څخه به ټول غمونه ليري سول او د گل د غوټی پڅير به وغورځيدم خو کله چي به راڅخه خپه سولي نو د خزان د پاڼو پڅير به رږځيدم او پر مخکې به له غمه غورځيدم، که اول پوهيدای چي ستا جدایی دومره سخته او ستا هيرول ناممکينه دي نو ما به هيڅکله ستا سره مينه او خپلوي نه وای جوړه کړي، زياتره وايي چي دا دومره غمونه څنگه ځغمي يوه اوبښکه دي هم له سترگو نه ده بهيدلي؟ ما ورته وويل چي ژارې خو هغه څوک چي يو غم يی ليدلی وي زه خو د ډيره وخته د يار د غمو سره ژوند کوم د يار غم او جدایی ته د نړی نور غمونه هيڅ هم نه دي اوس ډير لوی لوی غمونه راته هيڅ هم نه ښکاري، مرگ هغه وخت راځي چي روح او ساه دي بي وفايي در سره وکي نه پوهيرم چی زه څنگه تر اوسه ژوندی ځني پاته يم خو په هر حال زه دي اوس هم يادوم زما اوس هم په زړه کي يي ځکه چي زه رښتینی مين وم يم او يم به نو ځکه تر هر لمانځه وروسته ستا د ښه ژوند دعاوي کوم او ځانته د دنيا څخه د تللو ځکه تر څه وخته چي ژوندی يم تابه هيره نه کم او تر هغه وخته چي تا هيره نه کم تر هغه وخته به پر کراره او خوشحاله نسيم زما ياديري که کيدای سي نو بيرته راسه.

د ليکوال نور کتابونه

- بنځه په اسلام او غرب کي
- کوډې په اسلام کي
- نفلي لمونځونه
- حيثيت ناول
- کندهار اتل ناول
- عاشقي ناول
- نارنج کلاء ناول (اوله برخه)
- زموږ نيمگړي مينه

د ليکوال په اړه

ليکوال صاحب نیک محمد بارک د محمد عیسی زوی او د موسی جان لمسی دی چې د ننځه ۲۲ کاله مخکې يې د کندهار په ولایت کي دي دنیا ته سترگې روڼي کړي، بارک صاحب دينې زده کړي د ۵ کلنۍ څخه د خپل

کلي په يو دينې مدرسه کي راپیل کړي چې د قرانکریم په قاریتوب کي يې په لنډ وخت کي لنگوټه وټرل او تر څنگ يې په علم حدیث او علم فقه کي څه ناڅه زده کړي وکړي او عصري لومړنۍ زده کړي يې په ملالۍ عالي لیسې کي شروع او په میرویس نیکه عالي لیسې کي يې پای ته ورسولي او د کانکور په امتحان کي د کندهار عمومي دولتي پوهنتون د انجینرۍ پوهنځۍ ته کامیاب سو چې تر څه وخت وروسته يې د یو لړ مشکلاتو په سبب نوموړې پوهنځۍ پرېښول او په یو شخصي انستیتوت کي يې د نرسینګ په څانګه کي زده کړې راپیل کړي چې د نوموړي رشتې څخه په ۲۰۲۱ کال د سپتمبر په میاشت کي فارغه سو، بارک صاحب اوس مهال ۲۲ کلن او مجرد دی د خوښې وړ میوه يې کیله د خوښې خواړه يې وریځې د خوښې وړ لوبه يې خپله وظیفه او د کار ترڅنگ يې د موټر او موټرسیکل مسابقه، مینه يې د

خپلې مور او وطن سره عادتونه يې ژر غوسه کيدونکي او بيرته
ژر پخلا کيدونکي دي د بارک صاحب د لا برياوو په هيله.

په درنښت

صاير احمد شينواري

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library